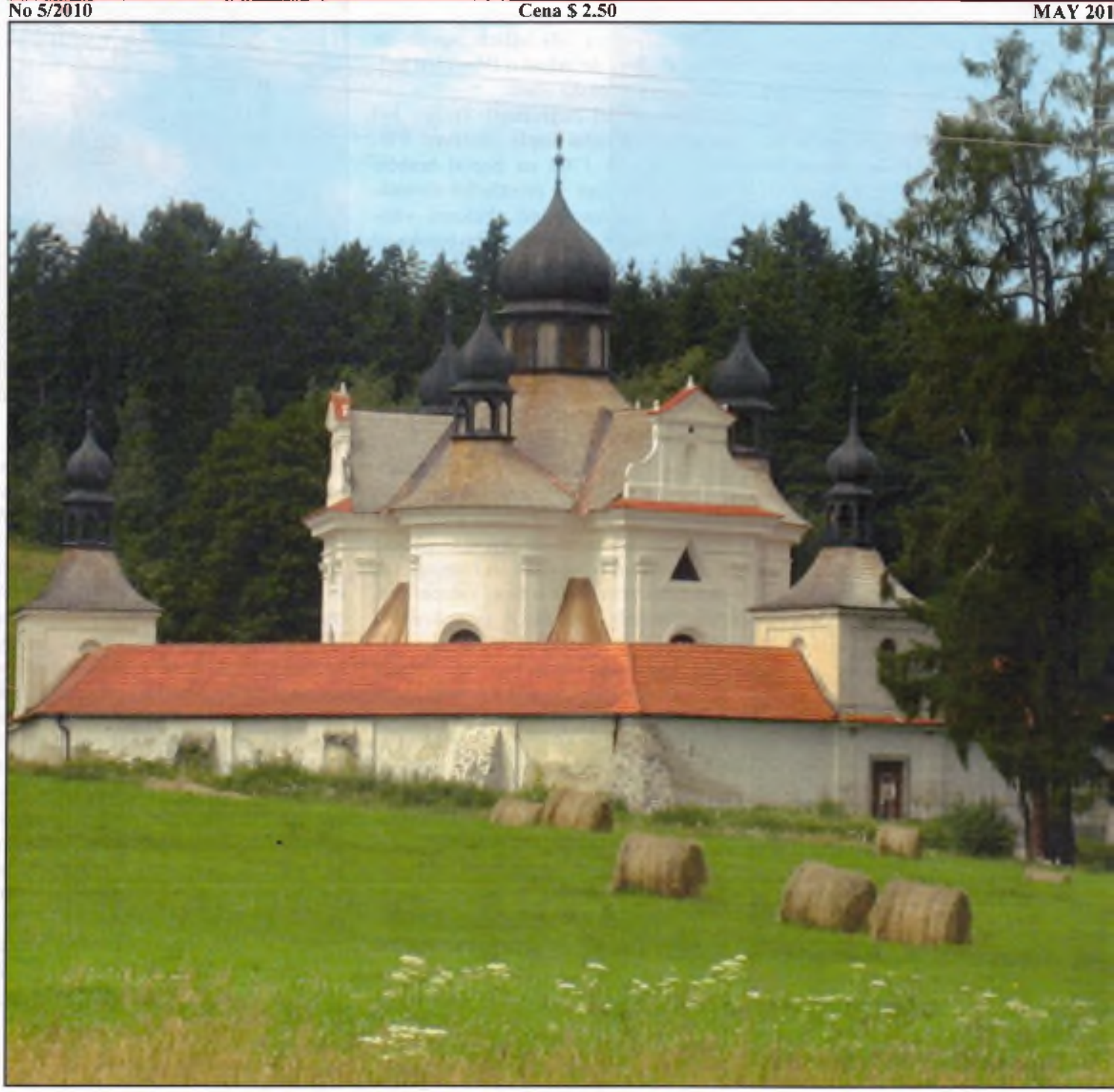
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2010 Cena $ 2.50 MAY 201

Kostel Nejsvětější Trojice u Trhových Svinů

Město Trhové Sviny leží asi 20 kilometrů jihovýchodně od Českých Budějovic. Bylo založeno po roce 1260 Ojířem ze Svin, synem Vítka z Klokot, který zde postavil hrad. Roku 1359 Trhové Sviny připadly Rožmberkům. Během husitských válek však bylo město i hrad několikrát dobyty, hrad byl spálen a zanikl. Město samo se však z těchto ran vzpamatovalo a stalo se v průběhu doby střediskem obchodu, především trhů s dobytkem, což dokládá i vlastní název. I přes četné požáry je ve městě dochováno mnoho historických památek. Nejvzácnější z nich je gotický trojlodní farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, připomínaný již v roce 1317. Kulturní památkou je také jižní strana náměstí, tvořená měšťanskými domy s loubím, jimž dominuje radnice. Před radnicí se nalézá kamenná kašna z r. 1864 a socha sv. Jana Nepomuckého z r. 1722. Ze známých osobností je třeba připomenout alespoň dva trhosvinenské rodáky: Dr. Emila Háchu - prezidenta Česko-Slovenska na přelomu let 1938-39 a státního prezidenta za okupace, a populárního skladatele a kapelníka Karla Valdaufa.

Nejpůsobivější památkou Trhových Svinů a nejbližšího okolí je poutní kostel Nejsvětější Trojice, který se nalézá necelé dva kilometry jižně od města. Již

Kaplička postavená nad zázračným pramenem

v 16. století stála v těchto místech dřevěná kaple, k níž směřovaly kroky desítek poutníků. Příčinou byl nedaleký pramen vody, kterému byla připisována léčivá moc, především proti očním neduhům. Dnes stojí nad pramenem pozoruhodná kamenná trojboká kaplička s trojúhelníkovými okénky a zaklenutým vchodem odkud vytéká vodní proud. V blízkosti pramene se dodnes nachází budova někdejších nevelkých lázní, které až do sklonku 19. století provozovala svinenská obec.

Poutní kostel Nejsvětější Trojice byl na místě původní kaple postaven v létech 1705 až 1708 na popud hraběte Vojtěcha Buqoye z prostředků shromážděných dobrovolnými sbírkami věřících. Úchvatné dílo vrcholného baroka ve volné krajině působí impozantním dojmem. Kostel byl vybudován podle návrhů neznámého autora (někdy bývá připisován Kiliánu Ignáci Dienzenhoferovi).

Dispozice stavby je přizpůsobena zasvěcení Nejsvětější Trojici – všade se objevuje číslo 3 nebo jeho násobky (tři kaple, tři štíty, tři věže atd.). Kostel sám stojí na půdorysu šesticípé hvězdy. Střídavě jsou její tři ramena zakulacena a vytvářejí tři kaple se třemi oltáři, kde nad každou kaplí se vypíná věžička s cibulovitou bání, další tři ramena jsou ukončena pravoúhle a tvoří vstupní průčelí s portály nad nimiž jsou kruhová okna, potom trojúhelníková okna a průčelí jsou zakončena trojúhelníkovými štíty. Centrální prostor je zaklenut kupolí s dvanáctibokou lucernou zakončenou opět cibulovitou bání. Chrámovou stavbu kolem dokola obklopuje šestiboký ambit z let 1712 – 1719, který je z venku uzavřený zdí s masivními kamennými opěrnými pilíři, do nádvoří kolem kostela otevřený arkádovými oblouky. Uprostřed západního, severovýchodního a jihovýchodního křídla stojí jednopatrové věžové brány zakončené opět cibulovitými báněmi. Celkový pohled na areál připomíná členěním věžiček a bání starobylé ruské kostelíky. Fresková výzdoba stropu kostela je od českobudějovického malíře K. Bonnanelliho a pochází ze stejné doby jako kostel. Zařízení kostela je částečně barokní, částečně novodobé. Hlavní oltář a kazatelna jsou dílem mistra M. V. Jäckela z roku 1718. Na hlavním oltáři je obraz Nejsvětější Trojice ozdobený andílky a oblaky a dále jsou zde sochy sv. Václava a Vojtěcha. Kazatelna je zdobena soškami andílků a evangelistů a figurálními reliéfy. Další dvě kaple s bočními oltáři jsou zasvěceny Panně Marii a Svatému Floriánovi. V současnosti je kostel po rozsáhlém vloupání užíván jen příležitostně. V roce 2008 oslavil kostel Nejsvětěší Trojice své 300 leté jubileum. Areál byl opraven díky darům věřících i města Trhových Svinů. Hlavní pouť se zde koná na svátek Nejsvětější Trojice - týden po slavnosti Seslání Ducha svatého (ta je sedm týdnů po Velikonocích).

Hlavní oltář kostela Nejsvětější Trojice

Z různých pramenů vybral
Fr. Dušan Hladík

Foto na titulní straně:
Poutní kostel Nejsvětější Trojice u Trhových Svinů

Královno Máje – oroduj za nás

Maria, zůstaň Matkou svým dětem

Nejblahoslavenější Panno Maria,
Matko Kristova a Matko Církve,
otevři naše srdce
pro nesmírné perspektivy
Božího království
a hlásání evangelia všemu stvoření.
Tvé mateřské srdce ví
o mnoha nebezpečích a četných zlech,
která tísní muže i ženy naší doby...

Statečná Panno,
daruj nám duchovní sílu a důvěru v Boha,
abychom dokázali překonat všechny překážky,
které se staví proti plnění našeho povolání.
Nauč nás zacházet se skutečnostmi světa
s živým smyslem pro odpovědnost
a v radostné naději na příchod Božího
království,
nového nebe a nové země.

Ty, která jsi setrvávala na modlitbách
s apoštoly ve večeřadle
v očekávání příchodu Ducha o Letnicích,
vypros, aby se znovu vylil
na všechny věřící, muže i zeny,
aby plně odpovídali svému povolání
a poslání...

Panno a Matko,
veď a podporuj nás,
abychom vždy žili
jako praví synové a dcery Církve tvého syna
a přispívali k tomu, aby se na zemi
budovala civilizace pravdy a lásky
podle Boží vůle a k jeho slávě.

Amen.

Modlitba Svatého otce Jana Pavla II.
k Panně Marii, Přímluvkyni Božího lidu

Ježíšek Panně v náručí
má vlásky plné světla.
Ach, jak je znaven, znaven svět,
zde však je tolik tepla!

Ježíšek Panně u prsou
má vlásky plné hvězd.
Ach, krutí, zlí jsou králové,
zde láska chrání dnes.

Ježíšek Panně na srdci
má vlásky plné ohně.
Ach, jak je znaven, znaven svět,
zde však má spásy hojně.

Ježíšek Panně na klíně
má z vlásků aureolu
a všecky kvítky hledí výš
a všechny hvězdy dolů.

G. K. Chesterton

LITURGICKÁ ČTENÍ

7.neděle velikonoční - 16.května 2010

1.ČTENÍ - Sk 7, 55-60

Čtení ze Skutků apoštolů.

Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže - jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl pak na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ A po těchto slovech skonal.

2.ČTENÍ - Zj 22, 12-14. 16-17.20

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek z Davidova kořene a Davidův potomek, zářivá jitřní hvězda.“ Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!

EVANGELIUM - Jan 17, 20-26

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito moji učedníci poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“

Seslání Ducha svatého - 23.května 2010

1.ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 3b-7. 12-13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-23

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Nejsvětější Trojice - 30.května 2010

1.ČTENÍ - Př 8, 22-31

Čtení z knihy Přísloví

Toto praví Boží Moudrost: „Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, odpradávna před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jak nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi.“

2.ČTENÍ - Řím 5,1-5

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž

máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Ale nejen to! Chlubíme se i souženími. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost plodí osvědčenost, osvědčenost plodí naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

EVAGELIUM - Jan 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí."

Nejsvětějšího Těla a Krve Páně 6.června 2010

1. ČTENÍ - Gn 14, 18-20

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Melchizedech, král Šalemu, přinesl chléb a víno - byl knězem nejvyššího Boha - a požehnal Abrámovi slovy: „Požehnán buď Abrám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe i zemi. Veleben buď nejvyšší Bůh, který ti vydal do rukou tvé nepřátele." Abrám mu dal desátek ze všeho.

2. ČTENÍ - 1 Kor 11, 23-26

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku." Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku." Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud nepřijde.

EVANGELIUM - Lk 9, 11b-17

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš mluvil k zástupům o Božím království a uzdravil ty, kdo potřebovali léčení. Začalo se schylovat k večeru. Dvanáct apoštolů k němu přistoupilo a řekli mu: „Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu, protože tady jsme na opuštěném místě." Odpověděl jim: „Vy jim dejte jíst!" Řekli: „Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi." Bylo jich totiž *na pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: „Rozsaďte je ve* skupinách asi po padesáti!" Udělali tak a všechny rozsadili. Vzal pak těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal je, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali lidu. Všichni se najedli dosyta a ještě se sesbíralo plných dvanáct košů zbylých kousků.

11.neděle v mezidobí - 13.června 2010

1.ČTENÍ - 2 Sam 12,7-10.13

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělals ji svou ženou." David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!" Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!"

2.ČTENÍ - Gal 2,16.19-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

EVANGELIUM - Lk 7,36-8,3

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslil si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!" Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl!" On na to: „Jen mluv, Mistře!" „Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?" Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více." Řekl mu: „Správně jsi usoudil." Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje." Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy." Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?" On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!" Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně starály ze svého majetku.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.dubna 2010

Politické události

Obama a Medveděv podepsali v Praze dohodu o jaderném odzbrojování

Nejsledovanějším městem světa se ve čtvrtek 8. dubna stala Praha. Prezidenti Barack Obama a Dmitrij Medveděv tu na americko-ruském summitu podepsali dohodu nový Start. Navazuje na dohodu Start z roku 1991 a oběma zemím ukládá do sedmi let snížit stav strategických útočných zbraní na 1550 na každé straně. Místo i načasování podpisu smlouvy bylo symbolické. "Před rokem jsem zde volal po uzavření této dohody, a je tak pro mě velkou odměnou být dnes opět v Praze," vyjádřil se podle Hospodářských novin Obama. Smlouvu o částečném odzbrojení podepsali dva nejmocnější muži planety ve Španělském sále Pražského hradu zhruba půl hodiny po poledni. Následovala tisková konference a slavnostní oběd, kterého se kromě tří prezidentů zúčastnili i ministři zahraničí Hillary Clintonová a Sergej Lavrov, první dáma Livia Klausová a zástupci českých parlamentních stran. Zatímco ruská hlava státu ve čtvrtek odpoledne odcestovala do Moskvy, americký prezident tentýž den absolvoval v loubenečské rezidenci velvyslance Spojených států večeři s prezidenty a premiéry jedenácti zemí střední a východní Evropy. V pátek se setkal s Václavem Klausem a před polednem odletěl zpět do Washingtonu. Podle Obamy je pražské setkání důležitým mezníkem pro jadernou bezpečnost a nešíření nukleárních zbraní. Pokud oba státy smlouvu ratifikují, sníží se ale limit o pouhých 150 kusů pro každou zemi. Moskva navíc dohodu doplnila jednostranným prohlášením, ve kterém si vyhrazuje právo od ní odstoupit, pokud se bude cítit rozvojem americké protiraketové obrany ohrožena. Na rusko-americký summit dohlíželo pět tisíc policistů a klid ve vzdušném prostoru kontrolovaly armádní stíhačky gripen. Na ruzyňském letišti platila striktní bezpečnostní omezení, nasazeni byli psovodi, ostřelovači a protichemičtí experti. Od středy do pátku byly po celé Praze dopravní uzavírky a bezpečnostní opatření, podobná jako v letech 2000 a 2002, kdy v Praze zasedal Mezinárodní měnový fond a NATO. Před rokem si české bezpečnostní složky otestovaly připravenost při první návštěvě prezidenta Obamy. Současná opatření však byla ještě větší. Kromě obou hlavních aktérů Medveděva a Obamy přiletěli do Prahy ještě státníci z deseti dalších zemí. Podle odhadů vedení policie bude vláda muset zaplatit kolem 50 miliónů korun, z nichž většina padne na platy policistů a část na provozní náklady.

Topolánek odešel z čela ODS, Langer i Bém na kandidátkách zůstávají

Výkonná rada ODS přijala v pondělí 12.dubna oficiální rezignaci předsedy strany Mirka Topolánka. Pro svůj odchod z vedoucí pozice ODS, v jejímž čele stál osm let, si stanovil jedinou podmínku, a to převedení všech pravomocí předsedy na současného volebního lídra ODS Petra Nečase. Ten bude stát v čele nejsilnější pravicové strany v Česku až do řádného volebního kongresu, jehož termín určí až výsledky sněmovních voleb. Topolánek zprvu nechtěl situaci komentovat. Pro deník Právo pak řekl: "Je smutné, když se strana nedokáže vypořádat se svým lídrem standardním způsobem a musí ho nestandardně popravovat." Zároveň ale dodal: "Necítím hořkost. Politik musí být připraven skončit třeba druhý den. Užil jsem si to." Topolánek se kvůli aféře vyvolané zveřejněním jeho neformálního rozhovoru pro magazín LUI, kde se nelichotivě vyjádřil na vrub církve, premiéra Jana Fischera, ministra dopravy a voličů, nejprve rozhodl nerezignovat, pod tlakem pak odstoupil z kandidátky Jihomoravského kraje. Na grémiu následně ohlásil i odchod z čela ODS. Topolánek byl předsedou ODS od roku 2002. V roce 2006 dovedl stranu k vítězství ve volbách do Poslanecké sněmovny a během svého působení v čele strany byl dvakrát premiérem, poprvé od srpna 2006 do ledna 2007, podruhé od ledna 2007 do března 2009. Kromě změny lídra řešila výkonná rada i osud dalších dvou členů strany, Ivana Langera, volebního manažera ODS, a Pavla Béma, pražského primátora. Ve veřejném hlasování (návrh na tajnou volbu neprošel o jediný hlas) oba kontroverzní politici uspěli, Bém si udržel podporu všech zúčastněných, Langerovi vyslovilo nedůvěru 15 členů rady ze 44. To na stažení z kandidátky nestačilo. Kandidátky pro květnové volby zůstávají stejné jako před zasedáním výkonné rady. Volební kampaň ODS naplno startuje 15. dubna v Praze ve Slovanském domě představením volebního programu.

Volby se blíží, strany obdržely čísla kandidátních listin

Státní volební komise vylosovala čísla pro kandidátky politických stran. I když čísla nemají příliš velký význam, řadí se podle nich volební lístky v obálkách. Výhodu má ta strana, která získá jedničku, její kandidátku volič uvidí první. Některé partaje v minulosti užívaly své číslo ve volebních kampaních. Prestižní jedničku nezískala žádná z velkých stran, štěstí ji přiřklo straně Občané.cz. Naopak poslední 27 dostalo Klíčové hnutí. Pro současné parlamentní strany losování rozhodlo takto, občanští demokraté získali předposlední 26, ČSSD los udělil 9, komunistům jen o tři méně, tedy 6. Kulatou 20 získali zelení a křesťanští demokraté byli obdařeni číslem 17. Jen jedna ze stran, které mají podle průzkumů šanci vstoupit do parlamentu, obdržela tradiční symbolické číslo. Tím je nešťastná třináctka pro Stranu práv občanů, bývalého lídra ČSSD Miloše Zemana. Naopak šťastnou sedmičku získala Koruna česká, jíž průzkumy mnoho šancí nedávají. Volby do Poslanecké sněmovny se konají za měsíc, 28. a 29. května. Poslední průzkum agentury Median signalizuje propad preferencí ČSSD, která ale nadále suverénně vede s 27%. Druhá ODS má 21,2 %, jen o 4,4 % méně mají komunisté. Velký boj se odehraje mezi malými stranami. Pětiprocentní hranici má šanci přesáhnout především TOP 09 (7,5%), jejímž lídrem je bývalý ministr zahraničí Karel Schwarzenberg. Křesťanští demokraté jsou v těsném závěsu s 7,4 %. Nejistou budoucnost má parlamentní Strana zelených, volilo by ji jen 4,8 % voličů. Průzkum dává naději ještě Věcem

veřejným s 4,3 % hlasu. Statistická odchylka je u velkých stran 3 %, u malých 1,5 %. Voleb se nakonec zúčastní 26 subjektů. Původně se jich přihlásilo 27, na poslední chvíli odpadla strana Ježíš je pán, jejíž kandidátka byla odmítnuta.

Sněmovnou prošly tři klíčové návrhy zákonů

Návrh na zvýšení mateřské na úroveň z roku 2009 teď poputuje k Václavu Klausovi, který ho sice může vetovat, nicméně ČSSD, komunisté, lidovci a zelení mají dost hlasů, aby mohli prezidentské veto přehlasovat. To se ostatně stalo s druhým návrhem o krajských referendech, který Klaus sněmovně vrátil. Lidé tak budou moci od července v krajích rozhodovat například o tom, zda prolomit současné těžební limity. Sněmovna přehlasovala Klause i ve věci změny zákona o DPH, který se týká nižšího zdanění zaměstnaneckých benefitů. Poslanci tak ustoupili odborářům, kteří v březnu hrozili stávkou. Poslanci také schválili novelu, podle níž by od července 2011 musely mít děti vlastní pas. Jedná se o reakci na nařízení Evropského parlamentu. Schválit ji musí ještě Senát.

Za trestní odpovědnost mladistvých

Starosta Kmetiněvsi Luděk Kvapil 14. dubna předložil v Poslanecké sněmovně petici za přijetí zákona, podle kterého by nezletilí pachatelé brutálních vražd zůstali pod dohledem úřadů i po propuštění z výchovného ústavu. Petici podepsalo přes 400 tisíc občanů, což z ní dělá dosud největší občanskou iniciativu v ČR. Právě v Kmetiněvsi v roce 2004 čtrnáctiletý chlapec zavraždil a znásilnil o rok mladší spolužačku. Letos dosáhl plnoletosti a opustil výchovný ústav bez zápisu v trestním rejstříku. Obdobný zákon už chystá poslanec a exministr Jiří Pospíšil, o úplném prolomení hranice trestní odpovědnosti je připravena jednat i ministryně spravedlnosti Daniela Kovářová.

Premiér Fischer bude od září viceprezidentem evropské rozvojové banky

Současný předseda "úřednické" vlády Jan Fischer bude od září novým viceprezidentem Evropské banky pro obnovu a rozvoj (EBRD). Jako jediného kandidáta za Českou republiku ho navrhli ministr financí Eduard Janota a guvernér ČNB Zdeněk Tůma a Fischer úspěšně prošel mezinárodním konkurzem. Jeho nominaci potvrdil ve středu 21. dubna v Londýně prezident EBRD Thomas Mirow. Fischer by měl mít na starosti hlavně komunikaci se zeměmi, kde banka působí, i s Evropskou komisí. "Nabídku Evropské banky pro obnovu a rozvoj jsem přijal v souladu se svým loňským prohlášením, že svoji budoucnost vidím nikoli v politice, ale v práci pro některou z domácích nebo zahraničních odborných institucí," citoval Fischera server iDnes.cz. Evropská banka, založená roku 1990, pomáhá zemím bývalého východního bloku při přechodu na tržní ekonomiku. Realizuje finanční operace v 29 zemích. Fischer tak na podzim ve funkci vystřídá někdejší slovenskou ministryni financí Brigitu Schmögnerovou.

Budou zrušena víza do Kanady?

Evropská unie žádá Kanadu o zrušení víz pro Česko. Šéfka evropské diplomacie Catherine Ashtonová prohlásila, že to bude jedním z bodů summitu EU-Kanada, který se uskuteční 5.května. Kanada obnovila vízovou povinnost pro české občany loni v červenci s ohledem na vzrůstající počet lidí žádajících o azyl. Kanadská vláda ale 30.března představila novelu imigračního zákona, která má podstatně změnit systém poskytování azylu a oproti minulému setkání se za ČR postavily velké státy EU. Problém se týká také občanů Rumunska a Bulharska.

Generace °89: Studenti v deklaraci předloží svou vizi Evropy

V Praze, stejně jako v Bukurešti, Bruselu a Varšavě, se od pondělí 26. do středy 28.dubna konalo trochu netradiční setkání. Díky projektu Generace °89 do Prahy přijelo dvacet sedm studentů z devíti evropských zemí. Cílem jejich diskuzí nad revolučním rokem 1989 bylo připravit návrh Deklarace °89, v níž chtějí představit svůj pohled na současnou Evropu. Generace °89 je projekt, který má připomínat pád komunistických systémů v Evropě. Je určen pro studenty z České republiky, Rumunska, Polska, Belgie, Velké Británie, Německa, Rakouska, Bulharska a Maďarska, kteří se narodili v roce 1989 a vyrůstali v odlišných podmínkách. V rámci projektu mají možnost podělit se o své zkušenosti s ostatními účastníky a zamyslet se nad přítomností i budoucností Evropy. Na počátku stála esej na téma: Co mohu udělat pro Evropu a co může Evropa udělat pro mě? Jak se vidím jako občan EU za 5-10 let? Na setkáních se promítala videa autorů nejlepších esejí, která sami natočili s aktéry revoluce, a výsledkem je sepsání názorů a požadavků studentů na lepší žití v Evropě. Jelikož mezinárodní setkání probíhalo na čtyřech různých místech zároveň, každá skupina vybrala jednoho zástupce. Na nich bude konečné znění Deklarace °89, kterou představí zástupcům Evropské unie 7.června.Studenti, kteří přijeli do Prahy, kromě prohlídky města, prezentace videí a práce na návrhu deklarace navštívili také knihovnu samizdatové a exilové literatury Libri Prohibiti, účastnili se přednášek a workshopů a v divadle Archa si zahráli hru Šance °89 v anglickém znění. Na tiskové konferenci, která se konala na samém začátku pražského setkání, řekl ředitel Rumunského kulturního institutu Dan Mircea Duta: "Jsem velice hrdý, že se nám podařilo tento celoevropský projekt rozjet." Jan Bubeník, účastník studentských aktivit z listopadu 1989, poté ocenil, že si mladí lidé vůbec chtějí o revolučním roce povídat. Projekt finančně podporuje Evropská komise a koordinuje ho sdružení EUNIC (Evropské sdružení národních kulturních institutů) pod předsednictvím Rumunského kulturního institutu. Projekt zaštiťuje Václav Havel.

Ze Slovenska

V Maďarsku zvítězil pravicový Fidesz, Fico je připraven jednat

V prvním kole maďarských parlamentních voleb získala opoziční pravicová strana Fidesz 54 % hlasů a 206 z 386 křesel, zajistila si tedy většinu. Zda bude dvoutřetinová, se rozhodne v druhém kole voleb 25. dubna, kdy se rozdělí zbylých 121 mandátů. Vládnoucí socialisté (MSZP) skončili druzí se ziskem necelých 19%. Do parlamentu se dostalo i krajně pravicové hnutí Jobbik, které ve své kampani útočilo na Slovensko, a ekologicky zaměřená strana (LMP). Slovenský premiér Robert Fico před volbami prohlásil, že vítězství pravice v sousedním Maďarsku by mohlo způsobit zhoršení vztahů mezi oběma zeměmi. Právě on patří mezi velké kritiky předsedy Fideszu

Viktora Orbána. Po volbách však oznámil, že je připraven se s budoucím maďarským premiérem setkat. "Je třeba vztahy mezi oběma státy budovat na tom, co je dobré a na společných strategických zájmech, jako je energetická bezpečnost. V těch několika oblastech, kde jsou mezi námi názorové rozdíly, chceme vést kultivovaný dialog," řekl Fico agentuře SITA. Z výsledku maďarských voleb bude pravděpodobně těžit zejména Slovenská národní strana. Jelikož vztahy mezi Slovenskem a Maďarskem jsou dlouhodobě napjaté, mohla by SNS maďarskou pravici prezentovat jako hrozbu pro Slovensko. Napětí mezi oběma národy zvýšil nedávný spor o jazykový zákon a odmítnutí návštěvy maďarského prezidenta. Zda úspěch strany Fidesz ovlivní parlamentní volby na Slovensku, se ukáže 12. června.

Vlastenecký zákon na Slovensku schválen

Slovenští poslanci 27.dubna schválili měkčí verzi vlasteneckého zákona předloženou premiérem Robertem Ficem. Oproti původnímu zákonu, který prezident nepodepsal, nemusí státní úředníci přísahat věrnost republice a školáci si slovenskou hymnu poslechnou pouze na začátku a na konci školního roku, nikoliv každý týden. Součástí povinné výbavy škol zůstávají státní vlajka, text hymny a preambule ústavy. Hymna zazní i na sportovních zápasech, povinně ji bude muset vysílat také rozhlas a televize. Jako "nechutný" a "podpásový" označil krok svého koaličního partnera předseda Slovenské národní strany Ján Slota. Fico s ním totiž změnu nekonzultoval. Slota, jehož strana původní znění předložila, přesto zákon podpořil a nazval ho "vítězstvím všech slovenských vlastenců.

Protesty proti rozdělení Vysokých Tater

Několik desítek stanů vyrostlo v minulých dnech na bratislavském Náměstí Slovenského národního povstání. Důvodem protestu je návrh rozdělení Vysokých Tater na nové zóny. "Chtějí vybrat 8800 hektarů z nejpřísněji chráněných lesů TANAP-u a určit je na těžbu dřeva, výstavbu hotelů, lanovek a vleků," upozornil Juraj Lukáč náčelník Lesoochranářského sdružení VLK. "Jsme tu, abychom protestovali proti návrhu zonace Vysokých Tater. Považujeme ho za nešťastný," řekl Novinkám.cz Pavol Fiala, který přijel z východoslovenského Vranova nad Topľou.

Ekonomika

Výběr mýtného na českých dálnicích vzrostl o 15 %

Dopravci zaplatili na mýtném za první tři měsíce letošního roku o 15 % více než za stejné období minulého roku. Údaje ukazují, že se letos se vybralo 1,47 miliardy korun, oproti 1,27 miliardám z loňska. Informace Martiny Vápeníkové, mluvčí Ředitelství silnic a dálnic, přinesl server iHNed.cz. Od února letošního roku se změnily sazby pro malé nákladní vozy do 12 tun, které musely přejít z dálničních známek na platbu mýtného. Dále se změnil systém počítání mýta podle denní doby. Nejvyšší sazby jsou v pátek od 15 do 21 hodin. Tímto krokem chce Ministerstvo dopravy předejít dopravním kolapsům, ale dražší páteční sazba také zavinila podražení jízdného některých autobusových spojení, protože autobusy musí mýtné platit též. Údaje o výběru mýtného naznačují, že ekonomika ožívá, dopravci převáží větší množství zboží, které putuje do obchodů pro zákazníky.

V červnu rezignuji, ohlásil guvernér České národní banky Tůma

Česká národní banka bude mít od července nového guvernéra. Zdeněk Tůma ve čtvrtek 15.dubna oznámil, že k 30.červnu rezignuje. Svoje rozhodnutí vysvětlil organizačními důvody. Tůmův mandát měl totiž původně končit až v únoru 2011, kdy končí i mandáty většiny členů bankovní rady, což by podle jeho slov mohlo narušit stabilitu vedení. Prezidentu Václavu Klausovi předal Tůma rezignační dopis už v úterý odpoledne. "Považuji za rozumné, aby mandát guvernéra byl i do budoucna časově oddělen od ostatních členů bankovní rady," citoval Tůmu server Lidovky.cz. Prezident ted' musí do konce června jmenovat Tůmova nástupce, může jím být jeden z viceguvernérů Mojmír Hampl, Miroslav Singer či někdo třetí mimo ČNB. ČNB je nejdůležitější banka v zemi. Řídí měnovou politiku, vydává bankovky a mince a dohlíží nad bankovním sektorem. Podporuje obecnou hospodářskou politiku vlády, přičemž jejím hlavním cílem je měnová stabilita.

ČR dostane z fondů EU o 6 miliard korun více díky rychlému růstu

Česká ekonomika rostla v posledních třech letech rychleji, než se předpokládalo, proto Česko dostane o 6 miliard korun více (237 milionů eur) z fondů Evropské unie. V pondělí 19.dubna o tom informovala Evropská komise. Finanční částka se týká konkrétně let 2011 až 2013. Původně bylo pro Českou republiku ve fondech vyčleněno 26,69 miliardy eur. Mezi další rychleji se rozvíjející a odměněné státy patří také Slovensko a Polsko. Přidělení peněz od Evropské unie nutně neznamená, že je daný stát plně vyčerpá. Česká repu blika nepatří k těm, kterým s to úplně daří, je na 7.nejhorší místě z celé sedmadvacítky Zatím se v Česku využila pouz více než pětina přidělené čás ky. Peníze z fondů jsou určen na stírání rozdílů mezi region měly by se hlavně použít r rozvoj infrastruktury a na ino vační technologie. V každé z mi Evropské unie vznikají pro gramy, prostřednictvím kterýc se k penězům z EU dostano lidé, kteří o ně zažádají. Pod serveru strukturalni-fondy.c bylo k 3.březnu 2010 schválen celkem 13 499 projektových žádostí v hodnotě 319,4 m liardy korun.

Kurzovní lístek 3. 5. 2010 (střed)

EUR, 1 .....25.55
Kanada, 1 .....19.03
USA, 1 .....19.29

Kultura

Zemřel Josef Koníček, choreograf a jeden z kytaristů Starců na chmel

Česká kulturní scéna přišla sobotu 3.dubna o jednoho z svých nejvýznamnějších ch reografů. Ve věku 78 let z mřel Josef Koníček, který sv otisk zanechal mimo jiné v filmech Dva z onoho svět Limonádový Joe, Lásky me kapkami deště nebo Starci n chmelu. Odtud si jej diva mohou pamatovat také jak jednoho z trojice kytaristů v dle Josefa Laufera a Petra M sila. Josef Koníček se naro 2. října 1931 v Praze. Poté se vyučil sazečem, nastoup na taneční konzervatoř, kter ovšem nedostudoval. Místo t ho začal pracovat pro Hudeb divadlo Karlín v pozici ch reografa. Odtud ve stejné pr fesi pokračoval do divadla S mafor, kde krom jiného spol pracoval s Jiřím Suchým a J řím Šlitrem na jejich první h Člověk z půdy. Ze Semafo

následně putoval do divadla ABC. Tam strávil 15 sezon. Jeho kariéra ovšem zahrnovala také oblast filmovou, do níž zasáhl nejen jako choreograf (Noc na Karlštejně, Koloběžka první), ale blýskl se také v několika menších rolích. Kromě již zmíněných Starců na chmelu hrál například ve snímku Mučedníci lásky či Sedmikrásky Věry Chytilové. Později se v Československé televizi podílel na pořadech Televarieté, Kabaret U dobré pohody a další.

Na Vinohradech se mluvilo o Čapkovi

U příležitosti 120. výročí narození Karla Čapka se ve čtvrtek 8.dubna konalo ve vinohradském divadle odborné setkání nad dílem a odkazem tohoto českého spisovatele a novináře. "I když největší oslavy se v Divadle na Vinohradech odehrály už v lednu, tedy v měsíci Čapkova narození, rozhodli jsme se konferenci uspořádat až nyní, kdy se loučíme s titulem, který s Čapkovým působením na Vinohradech úzce souvisí," uvedla setkání jeho moderátorka a zároveň jedna z přednášejících Klára Novotná. Ve čtvrtek večer mělo v divadle derniéru Čapkovo drama Věc Makropulos. Jeho v pořadí pátého nastudování na Vinohradech se ujal hostující režisér David Drábek, který do hlavní role Emilie Marty obsadil Danielu Kolářovou. Hra se divákům představila ve světové premiéře na téže scéně v roce 1922, a to v režii samotného Karla Čapka s Leopoldou Dostalovou v titulní roli. "Čapek věděl, že Vinohrady jsou živým divadlem a že je zde větší prostor pro experiment, než by měl v Národním divadle," nastínil historik František Černý důvody, proč dramatik v roce 1921 do zdejšího divadla nastoupil. V úvodním příspěvku pak přiblížil Čapkovo režisérské působení na Vinohradech. Herec Daniel Bambas přečetl příspěvek překladatele a bohemisty Olega Maleviče, který se konference nezúčastnil, protože byl právě v Petrohradě. Malevič srovnával tři velikány literatury: "Přestože českým Čechovem někdy nazývali Fráňu Šrámka, majíc na mysli především jeho dramatiku, není v ruské a české literatuře jiných tak navzájem blízkých spisovatelů jako Čechov a Čapek." Malevič zároveň poukázal, že jako dramatik se Karel Čapek k některým rysům Čechovovy poetiky obrací právě pod Šrámkovým vlivem. Hasan Zahirović hovořil o postavení Čapkova díla v srbochorvatské jazykové oblasti, kde se jeho dramata hojně hrála až na jediné. "Věc Makropulos sice byla přeložena, ale nikdy na jugoslávských jevištích uvedena nebyla. Důvody je těžké přesně stanovit, ale určitě musíme zmínit negativní kritiku Čapkovy hry z pera Bože Loviče, splitského dramatika a divadelního kritika, který žil v Praze a zúčastnil se její premiéry v Městském divadle na Královských Vinohradech," poukázal Zahirović na osud Věci Makropulos v bývalé Jugoslávii. "Důvodem pro neuvedení Čapkovy hry o dlouhověkosti může být i silný náboženský kontext na Balkáně. Bůh je věčný, a ne lidé," dodal Zahirović. O hlavních zdrojích Čapkovy inspirace, jeho vztahu k ženám a oddanosti k prezidentu Masarykovi pohovořil spisovatel Ivan Klíma. Dramaturg Josef Kovalčuk představil projekt Divadla Husa na provázku nazvaný Čapek na provázku, v jehož rámci brněnské divadlo uvede dramatizace některých Čapkových próz. Setkání završila diskuse s inscenátory současných českých nastudování Čapkovy Věci Makropulos Věrou Herajtovou z Klicperova divadla v Hradci Králové, Vítem Vencelem z Divadla F. X. Šaldy v Liberci a Davidem Drábkem z Vinohrad.

Svátek originální módy nadchnul pestrostí barev i stylů

Ignorujte konfekci!, vyzýval o víkendu 11. a 12. dubna módní veletrh veřejnost. Vystavené modely na letošním již čtvrtém ročníku přehlídky nezávislé módy Code:Mode s podtitulem Prague Free Fashion Weekend proto měly ke konfekci hodně daleko. Přehlídka nezávislé produkce mladých návrhářů, designérů a šperkařů trvala od pátku do neděle a prostory bývalé karlínské tovární haly, kde se akce konala, byly stejně nekonvenční jako tvůrci sami. "Je to tu rok od roku větší, lepší, originálnější," říká nadšeně návštěvnice akce Andrea. Více než sto stánků českých a letos také slovenských umělců a množství doprovodných akcí jí dávají za pravdu. K vidění byly skutečně originální a osobité kousky, které si navíc lidé mohli za přijatelné ceny koupit. "Někteří prodejci museli dokonce produkty přidělávat, takový byl o ně zájem," říká Veronika Pacíková z realizačního týmu Code:Mode, a dodává, že kvalita výrobků oproti minulým ročníkům vzrostla. Další přednost podle ní spočívá právě ve festivalové atmosféře a subkultuře lidí, které se okolo vytvoří. "Byly jsme tu i minulý rok," říkají mladé návrhářky Lída Richterová a Eva Skopalová z dua Deja vu. Akce má podle nich tento rok lepší propagaci, přišlo víc lidí. "Ani jsme nestihly žádné doprovodné akce," dodávají. I přesto, že bránami letošní výstavy prošlo okolo deseti tisíc návštěvníků, se vstupným se nepočítá ani pro příští rok, a když, tak pouze symbolickým. "Chceme zachovat myšlenku nebýt komerční," dodává Pacíková. Změny pro příští rok by se tak prý měly týkat spíše výběru vystavovatelů, aby byla nabídka ještě pestřejší. Festival doprovázely nepřetržitě různé hudební produkce a vrchol představovaly dvě módní přehlídky. Myšlenka nezávislé módní produkce ještě pod názvem Prague Free Fashion Weekend spatřila světlo světa právě před čtyřmi roky. Cílem bylo a stále zůstává navazování kontaktů nezávislých tvůrců mezi sebou a také snaha představit jejich tvorbu širší veřejnosti.

Sport

Berdych v Miami druhý, ve finále nestačil na Roddicka

Spanilá jízda Tomáše Berdycha tenisovým turnajem Masters v Miami skončila až ve finále. Český tenista podlehl domácímu Andy Roddickovi ve dvou setech 5:7 4:6. Finálovou účastí se Berdych posunul na 16. místo žebříčku ATP. Posledním českým šampionem z Miami tak nadále zůstává Ivan Lendl, který zde triumfoval před 21 lety. Ve finálovém zápase hraném ve velkém horku vzdoroval Tomáš Berdych Roddickovi hodinu a 43 minut. Skvěle servírující Američan však za celý zápas nedopřál českému tenistovi ani jeden brejkbol a při soupeřově podání byl naopak úspěšný dvakrát. Zápas ukončil symbolickým esem. I přes prohru v posledním zápase odehrál Tomáš Berdych skvělý turnaj. Na jeho raketě skončila například světová jednička Roger Federer či sedmý hráč světa Fernando Verdasco. V semifinále pak Berdych takřka deklasoval dalšího z elitní tenisové top ten Robina Soderlinga. V novém vydání pořadí ATP je Berdych nyní na 16. pozici.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Administrátorem královéhradecké diecéze na dobu sedisvakance zvolen Mons. Josef Kajnek

Uvedením Mons. Dominika Duky, OP do úřadu arcibiskupa pražského nastala v královéhradecké diecézi tzv. sedisvakance, uvolnění úřadu diecézního biskupa. Sbor poradců královéhradecké diecéze při svém zasedání 12.dubna zvolil Mons. Josefa Kajneka, světícího biskupa královéhradeckého, administrátorem diecéze na dobu do uvedení nového královéhradeckého diecézního biskupa do úřadu. Nový administrátor bezprostředně po volbě za přítomnosti sboru poradců a zaměstnanců biskupství složil slavnostní přísahu v biskupské kapli. Výběr nového královéhradeckého diecézního biskupa je v kompetenci Svatého stolce, který prostřednictvím apoštolského nuncia provádí místní šetření, na jehož základě je Svatému otci předložena trojice kandidátů jako podklad pro jeho vlastní volbu. Dá se předpokládat, že jmenování nového královéhradeckého biskupa a jeho uvedení do úřadu se uskuteční v řádu měsíců.

Pouť jihočeských kněží do Filadelfie

Ve dnech 12.-18.dubna se v čele s biskupy českobudějovické diecéze Jiřím Paďourem OFMCap. a Pavlem Posádem se uskutečnila pouť kněží a věřících do Filadelfie. Tam je pohřben prachatický rodák, biskup Jan Nepomuk Neumann, jehož 150-ti leté výročí úmrtí si připomínáme v letošním roce, příští rok pak 200 let od jeho narození. Poutníci dále navštívili Washington, DC a Českou národní kapli v Bazilice Neposkvrněného Početí Panny Marie, a cestu zakončili v New Yorku. Poutníky doprovázel také náš krajanský biskup Petr Esterka.

Cesta Papeže Benedikta XVI. na Maltu

Ve dnech 17. a 18.dubna uskutečnil Svatý otec Benedikt XVI. svou 14. zahraniční cestu. Dvoudenní návštěvu Maltské republiky vykonal při příležitosti 1950. výročí ztroskotání svatého Pavla u pobřeží ostrova Malta. Během uvítacího ceremoniálu pronesl k maltskému lidu svou první promluvu. Potom jeho cesta vedla k jeskyni sv. Pavla v Rabatu, kde se papež pomodlil a následovalo setkáním s věřícími na prostranství před kostelem sv. Pavla. Druhý den papež na náměstí Granai ve Florianě od 10.00 hodin předsedal mši svaté 3. velikonoční neděle, které se zúčastnili prezident Maltské republiky s chotí, veřejní činitelé a zástupy věřících. Během své pouti ve stopách sv. Pavla navštívil Svatý otec posvátná místa, spojená s jeho působením na Maltě. Setkal se s představiteli církve i státu, misionáři, věřícími, mládeží i skupinkou obětí sexuálního zneužívání.

Uctění památky polského prezidenta

V neděli 18.dubna se v Krakově konal pohřeb polského prezidenta Lecha Kaczyńskeho a jeho manželky Marie, kteří se stali obětí leteckého neštěstí na cestě na vzpomínkovou oslavu v Katyni. Posledního rozloučení s prezidentským párem se zúčastnili státníci z celého světa. Svatého otce Benedikta XVI. zastupoval na pohřbu kardinál Angelo Sodano, děkan kardinálského kolegia. Pohřbu se zúčastnil též český prezident Václav Klaus a nový pražský arcibiskup Dominik Duka. Po zádušní mši svaté v krakovském Mariánském kostele se smuteční průvod vydal na hrad Wawel, kde byl polský prezidentský pár uložen v kryptě katedrální baziliky sv. Stanislava a sv.Václava po boku polských královských rodin v blízkosti hrobu maršálka Piłsudskiego. K uctění památky 96 obětí leteckého neštěstí se připojily také české a moravské diecéze, kde v sobotu 17. a v neděli 18.dubna v poledne zvonily zvony. V jednotlivých katedrálách i mnoha kostelích republiky se konaly zádušní mše svaté za oběti neštěstí.

Předsedou ČBK byl zvolen arcibiskup Dominik Duka

Ve dnech 20.-21.dubna 2010 se v Praze konalo 80. plenární zasedání České biskupské konference (ČBK), na kterém biskupové Čech, Moravy a Slezska zvolili její nové vedení. V tajné volbě byl předsedou ČBK byl zvolen pražský arcibiskup Dominik Duka, místopředsedou olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Do pětičlenné Stálé rady ČBK, jejímiž členy jsou ze statutu ČBK předseda, místopředseda a generální sekretář, byli ještě zvoleni plzeňský biskup František Radkovský a ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz. Generálním sekretářem zůstává řeckokatolický biskup Ladislav Hučko.

Kniha Mons.Tomáše Halíka byla vyhlášena v USA knihou měsíce

Na návrh Amerického katolického knižního klubu byla označena za knihu měsíce publikace českého teologa prof. Mons. Tomáše Halíka Patience with God, přeložená s názvem Vzdáleným nablízku, kterou loni vydalo prestižní nakladatelství Doubleday v USA. Na podzim v témže nakladatelství vyjde Halíkova kniha Noc zpovědníka (Confessor's Night). Další knihy Tomáše Halíka vyjdou letos také v němčině, polštině, ukrajinštině a slovinštině, připravuje se i překlad do čínštiny.

Podle zpráv České biskupské konference

Arcibiskup Dominik Duka se ujal stolce sv.Vojtěcha v Praze

10. dubna 2010 kardinál Miloslav Vlk předal arcibiskupu Dominiku Dukovi Svatovojtěšský stolec. Při mši sv. pronesl nový arcibiskup tuto homilii:

Carissimi, vzácní hosté, milí přátelé, sestry a bratři v Kristu,

začali jsme bohoslužbu čtením z Knihy knih. Bible je duchovním pramenem naší civilizace a kultury. S ní je spojen i náš vstup do knižní kultury národů Evropy a začínají s ní naše psané dějiny.

Svatým věrozvěstům Cyrilovi a Metodějovi vděčíme nejen za překlad Bible, ale i za slovanskou abecedu a postavení naší země v celku Evropy. Slova apoštola Pavla určená Efesanům v Malé Asii jsou určená i nám zde, dnes. (Ef 4, 1-7, 11-15) Ani za dvě tisíciletí neztratila nic na své aktuálnosti. Jsou výzvou k ekumenismu a jsem opravdu rád, že představitelé ostatních křesťanských církví jsou zde v tento den s námi. Vítám rovněž přítomnost představitelů Federace židovských obcí, vždyť křesťanství není myslitelné bez izraelského národa a jeho svatých knih, které tvoří základ, na němž spočinula Novozákonní zvěst. Naše kultura, civilizace, ale i politické dějiny byly tvořeny společným úsilím Čechů, našich krajanů německého jazyka a Židů. Na jejich úsilí, ne na jejich sporech, stojí sláva minulosti a kouzlo přítomné Prahy.

Závěrečná slova Markova evangelia jsou zprávou o Ježíšově zmrtvýchvstání. (Mk 16, 9-15) Slavíme velikonoční oktáv. Velikonoce jsou jak pro Izrael, tak pro křesťany svátky života a svobody. Jsou naším největším a nejradostnějším svátkem. Ježíš žije, On je Pán, Ten, ve kterém Bůh – podle Exodu (Ex 3, 14) „Ten, který Je." – se stal jedním z nás. Žil náš život s námi, pro nás a za nás vydal i svůj život. Ježíšovy Velikonoce jsou svátky Toho, který dal život za své přátele, a proto apoštol Jan definuje Boha slovy: „Bůh je láska." (1Jn 4, 8). Hlásat evangelium znamená hlásat život a naději na život. Prvním, kterým se Ježíš zjevuje, jsou ženy, na prvním místě Marie z Magdaly. Nevíra nám ale pomáhá, abychom, jako i jeho učedníci, v náboženském životě nezapomínali na potřebu racionální argumentace. Víra není plodem fantazie, vášně, či ideologického imperativu. Je svobodnou a rozumnou reflexí zralého člověka. Evangelium je určeno pro všechny. Zde se otevřela perspektiva skutečné demokracie, která se opírá o racionalitu, nikoliv o svody líbivých nabídek.

Vstupuji dnes do katedrály, či jak staré kroniky říkají, do Pražského kostela. Svatyně, kde odpočívají svědkové evangelia: sv. Vít, Václav, Vojtěch, Jan Nepomucký a další světci a světice. Vstupuji do míst odpočinku českých knížat a králů, Vstupuji do národní klenotnice, kde jsou uloženy korunovační klenoty. Otec vlasti, Karel IV. určil, aby patřily sv. Václavu, věčnému dědici České země, a byly zde jím samým propůjčovány panovníkům, kteří mají vykonávat vladařskou službu lidu a vlasti.

Tato katedrála se tak stala symbolem české státnosti. Je však i vertikálou Pražského hradu a zemí koruny české. Nad katedrálou nikdy nevlál cizí prapor, ani hákový kříž, ani rudá vlajka se srpem a kladivem. I v obsazeném Hradě vždy zůstával ostrov Boží i naší svobody. To jsme my starší prožívali s kardinálem Františkem Tomáškem a jeho předchůdcem kardinálem Josefem Beranem. Tyto postavy ukazují, že církev není jen vyčleněnou náboženskou institucí nebo nositelkou mravních zásad. Je součástí organismu národa a nese také naději a odvahu k budoucnosti a lásku jako nesobectví. To je to, co národ chrání a stmeluje v těžkých dobách.

Katedrála je školou naší historie, náboženské, kulturní i politické. Na počátku 19. st. svatovítský kanovník Tomáš Pešina z Čechorodu hlásal, že dostavba katedrály přinese zmrtvýchvstání našeho národa a obnovu suverenity. Naše národní obrození bylo nejen zápasem státoprávním, ale především vzepjetím duchovním, a proto bylo úspěšné. Díky celonárodním sbírkám a velkorysým darům umělci 19. a 20. století dokončili toto dílo. Katedrála byla postavena a obnovena jako místo setkávání českého národa s „Tím, který Je", který dává smysl našemu životu, jako i sílu a odvahu nerezignovat a neutíkat před překážkami. Je to chrám Toho, který v Ježíši Kristu zjevil svou lásku k nám.

Dosavadní historie, i historie katedrály, byla psána jako dějiny sporů a válek v kontextu ideologických výkladů dějin. Je naším úkolem dnes, i v této zemi, změnit dějiny vítězů a poražených na dějiny tvůrců a stavitelů. Kříž, který je naším i mým znamením, je symbolem a vazbou nové civilizace života lásky, setkáním Boží vertikály s horizontálou člověka.

Mám zaujmout místo na svatovojtěšském stolci, katedře sv. Vojtěcha, biskupa Šebíře, Jana IV. z Dražic, arcibiskupa Arnošta z Pardubic, kardinála Arnošta Vojtěcha Harracha, kardinála Berana, kardinála Tomáška. Uvědomuji si, jak tito muži až do morku kostí prožívali evangelní příkaz, kterému porozumí každý. Je to Ježíšovo zlaté pravidlo: „Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte vy jim, neboť to je celý Zákon a Proroci." (Mt 7, 12) Toto pravidlo vedlo biskupa Vojtěcha k odmítání otroctví a k zápasu o důstojnost monogamního manželství. Jan z Jenštejna zápasil o právo na dědictví pro ženy vdovy. Kardinál Harrach se vzepřel tvrdé násilné rekatolizaci, arcibiskup Beran vyslovil své: „NE!" nastoupivší diktatuře po puči v únoru 1948. Kardinál Tomášek, zde od oltáře, 25. 11. 1989 zvolal své: „Církev je na straně národa!"

V království Ježíše Krista není místo pro útlak a ponižování člověka. Řekneme-li: „Bůh!", ozve se: „Člověk." Je to deviza Jana Pavla II., který třikrát navštívil tuto katedrálu, aby naplnil Ježíšův příkaz o hlásání evangelia všemu stvoření. (Mk 16,15) Tváří v tvář tomuto dějinnému odkazu se cítím slabý. Ještě více pociťuji slabost svých lidských sil tváří v tvář obrazu Dobrého pastýře a slyším výčitku pastýřům špatným: Ez 34,3b-5. Marně bych usiloval o věci celospolečenského zájmu, kdybych neměl péči o kteréhokoli ze svých bratří a sester. Chci se jim věnovat, neboť od nich mi přijde i posila. Kněží jsou prodlouženou rukou svého biskupa a ta je vztažena k domovům věřících. Mezi nimi a farnostmi a mezi farnostmi a biskupstvím musí být vždy živé spojení, protože jsme jedno tělo. Obracím se tedy na vás a prosím o pomoc. Jedině spolu s Vámi mohu dostát těmto požadavkům.

Obracím se na vás, bratři biskupové, kněží, jáhni, řeholnice a řeholníci, bratři a sestry mé církve. Na vás, bratři a sestry křesťanských církví naší země, na vás bratři a sestry z národa Ježíše Krista a jeho matky P. Marie, na vás všechny spoluobčany, kteří hledáte pravdu života a usilujete žít podle svého svědomí v zodpovědnosti a toleranci k druhému v duchu výzvy Svatého otce Benedikta XVI. při jeho nedávné návštěvě v naší vlasti.

Doufám v upřímnou a tvůrčí spolupráci univerzitních teologických pracovišť a redakcí našich časopisů se světem kultury a vědy, stejně jako ve spolupráci našich vzdělávacích a charitních institucí s ostatními. Budu pokračovat ve spolupráci se samosprávou a institucemi našeho státu v duchu opravdového zájmu o stálý rozkvět našeho národa a společnosti, kde rodina je základem občanské i náboženské pospolitosti, kde výchova i vzdělání má etický rozměr a náboženský aspekt. K tomu mě zavazuje křesťanská víra, odkaz této katedrály, ale také život a oběti mých předchůdců na svatovojtěšském stolci.

Děkuji svému předchůdci kardinálu Miloslavu Vlkovi, který spolu s vámi kněžími a věřícími pracoval na svatovojtěšské vinici a vedl církev v dvaceti letech svobody. Zajistil jí místo v evropském kontextu, obnovil potřebné instituce, nezapomínal na pomoc křesťanům ve Třetím světě a vybudováním komunitních center otevřel nové možnosti pastorace pro jednadvacáté století. Jsou to dobré základy, na nichž mohu spolu s Vámi dále stavět. Za milý dar do začátku a za zvláštní výzvu považuji, že spolu s Vámi budu moci v příštím roce slavit jubileum 800. narození sv. Anežky České a připravovat se na Cyrilometodějské jubileum v roce 2013.

Ať nám na této cestě pomáhá Panna Maria, Ježíšova Matka, jejíž obraz je na Palladiu České země, ať nám pomáhají naši zemští patronové, svědci víry a obhájci práv člověka a svobody.

+ Dominik Duka OP, 36. arcibiskup pražský

Zemřel kardinál Tomáš Špidlík SJ

Kardinál Tomáš Špidlík SJ

17.12.1919 - narozen v Boskovicích
23.10.1940 - vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova na Velehradě
22.08.1949.- vysvěcen na kněze v Maastrichtu [NL]
21.10.2003 - jmenován kardinálem
16.04.2010 - zemřel v Římě
30.04.2010 - pohřben na Velehradě

„Život žitý jako přikázání lásky," tak popsal Benedikt XVI. pozemskou cestu kardinála Tomáše Špidlíka, jehož pohřební obřady se 20.dubna dopoledne konaly ve Vatikánské bazilice. Prostor před oltářem katedry byl zaplněn zástupem těch, kdo se přišli rozloučit. Kardinál Miloslav Vlk a mnozí další kardinálové, žijící v Římě, spolubratři z Tovaryšstva Ježíšova, členové jeho komunity v Centru Aletti, diplomaté v čele s českým velvyslancem při Svatém stolci, zástupci vlády a prezidentské kanceláře ČR, komunita české papežské koleje Nepomucenum, přátelé kardinála Špidlíka z východních a pravoslavných církví, a velké množství lidí mnoha národností, kteří ho poznali jako laskavého člověka a nositele Kristova kněžství.

Po mši svaté, kterou sloužil děkan kardinálského sboru kardinál Angelo Sodano, vykonal obřad posledního rozloučení papež Benedikt XVI. Přinášíme plné znění promluvy Svatého otce:

Vážení bratři,
Ctění pánové a dámy,
Drazí bratři a sestry!

Mezi posledními slovy, která pronesl zesnulý kardinál Špidlík, byla tato: „Celý život jsem hledal Ježíšovu tvář, a nyní jsem šťastný a klidný, protože odcházím, abych Ho uviděl". Tato překrásná myšlenka, tak jednoduchá, co do formulace téměř dětská, ale přece hluboká a pravdivá, odkazuje bezprostředně k Ježíšově modlitbě, která před chvílí zazněla v evangeliu: „Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa" (*Jan* 17,24). Je krásné a útěšné rozjímat o tomto souladu mezi touhou člověka, který si přeje vidět Pánovu tvář, a touhou Ježíše samotného. Ta Ježíšova je však něco mnohem více než touha: je to vůle. Ježíš říká Otci: *„chci*, aby ti, které jsi mi dal, byli se mnou". Právě tady, v této vůli nacházíme „skálu", pevný základ víry a doufání. Ježíšova vůle se totiž sbíhá s vůlí Boha Otce. A spolu s působením Ducha svatého tvoří pro člověka jakýsi druh bezpečného, mocného a něžného „objetí", které jej uvádí do života věčného.

Uslyšet tuto vůli Boží z úst Jeho samého je nezměrný dar! Myslím, že velcí lidé víry žijí ponořeni do této milosti, mají dar vnímat tuto pravdu se zvláštní silou, a tak mohou procházet i těžkými zkouškami, jako jimi prošel Otec Tomáš Špidlík, bez ztráty důvěry a dokonce si přitom uchovat smysl pro humor, což je určitě znamení inteligence, ale také opravdové vnitřní svobody. Z tohoto hlediska byla zřetelná podobnost mezi naším zesnulým kardinálem a ctihodným Janem Pavlem II.: oba byli vtipní a dovedli žertovat, přestože měli nelehké a z určitých hledisek podobné mládí. Prozřetelnost je svedla dohromady a spolupracovali na dobru církve především v tom, aby se naučila plně dýchat „oběma plícemi", jak rád říkával slovanský papež.

Tato svoboda a duchapřítomnost má svůj objektivní základ v Kristově Zmrtvýchvstání. Zdůrazňuji to, protože se nacházíme ve velikonoční době a protože to naznačují první i druhé biblické čtení této liturgické slavnosti. Ve svém prvním kázání v den Letnic svatý Petr, naplněn Duchem svatým, oznamuje, že se v Ježíši Kristu naplnil 16. Žalm. Je podivuhodné sledovat, jak Duch svatý zjevuje apoštolům celou krásu oněch slov v plné vnitřním světle Zmrtvýchvstání: „Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano, i mé tělo odpočine v naději" (*Sk* 2,25-26; srov. *Ž*l 16,8-9). Tato modlitba dochází svého překypujícího naplnění, když Kristus, Svatý Boží, nepodlehne porušení. On jako první poznal „cesty života" a byl naplněn radostí z Otcovy přítomnosti (srov. *Sk*2,27-28; *Ž*l 16,11). Naděje a radost vzkříšeného Ježíše jsou také nadějí a radostí jeho přátel díky působení Ducha svatého. Otec Špidlík to běžně dokazoval svým způsobem života a toto jeho svědectví se s přibývajícími roky stávalo stále více výmluvným, protože navzdory pokročilému věku a nevyhnutelným potížím zůstával jeho duch svěží a mladý. Co jiného je to než přátelství se Vzkříšeným Pánem?

Ve druhém čtení svatý Petr dobrořečí Bohu, který „je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději". A dodává: „proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky" (1 *Petr* 1,3.6). Také odtud zřetelně vysvítá, že naděje a radost jsou teologální reality, které plynou z mystéria Kristova Vzkříšení a z daru Jeho Ducha. Mohli bychom říci, že Duch svatý je bere ze srdce Vzkříšeného Krista a vštěpuje je do srdce svých přátel.

Záměrně hovořím o obrazu „srdce", protože, jak mnozí z vás vědí, Otec Špidlík jej zvolil jako motto svého kardinálského erbu: „*Ex toto corde*", z celého srdce. Tento výraz se nachází v *knize Deuteronomium* v prvním a základním přikázání Zákona tam, kde Mojžíš praví lidu: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou silou!" (*Dt* 6,4-5). „Celým srdcem – *ex toto corde* – se tedy vztahuje na způsob, jakým má Izrael milovat svého Boha. Ježíš potvrzuje primát tohoto přikázání, ke kterému připojuje také přikázání lásky k bližnímu, o němž praví, že je „podobné" tomu prvnímu a že na obou spočívá celý Zákon i Proroci (srov. *Mt* 22,37-39). Volbou tohoto motta náš ctihodný bratr takřkajíc vložil svůj život do přikázání lásky, vepsal jej cele do primátu Boha a lásky.

Potom je tu ještě jiný aspekt, další význam výrazu „*ex toto corde*", na který Otec Špidlík určitě pamatoval a zamýšlel jej svým mottem dát najevo. Vycházeje stále z biblického kořene, symbol srdce představuje ve východní spiritualitě sídlo modlitby, setkání mezi člověkem a Bohem, ale také s dalšími lidmi a s kosmem. Zde je třeba zmínit, že na erbu kardinála Špidlíka je srdce, umístěné na štítu, překryto křížem, na jehož ramenech se protínají slova PHOS a ZOE, světlo a život, což jsou jména Boží. Člověk, který plně, *ex toto corde*, přijímá světlo a život, stává se tedy sám světlem a životem v lidství a v univerzu.

Kdo je však tímto člověkem? Kdo je tímto „srdcem" světa, ne-li Ježíš Kristus? On je Světlem a Životem, protože v Něm „přebývá všechna plnost božství" (*Kol* 2,9). Tady bych rád zmínil, že náš zesnulý bratr byl členem Tovaryšstva Ježíšova, tzn. duchovní syn onoho svatého Ignáce, který klade do středu víry a spirituality kontemplaci Boha v tajemství Krista. V tomto symbolu srdce se setkávají Východ a Západ nikoli na jakési rovině zbožnosti, ale hluboce kristologicky, jak ukázali jiní jezuitští teologové minulého století. Kristus, ústřední postava Zjevení, je také formálním principem křesťanského umění, oblasti, která měla v Otci Špidlíkovi velkého mistra, inspirátora idejí a výrazových prostředků, jež našly významnou syntézu v kapli *Redemptoris Mater* apoštolského paláce.

Rád bych skončil tím, že se vrátím k tématu Vzkříšení, a ocituji text, který si kardinál Špidlík velmi oblíbil. Je to pasáž z *Hymnů o Vzkříšení* svatého Efréma Syrského:

„On shůry sestoupil jako Pán,
z lůna vyšel jako služebník,
v Šeolu se před ním pokořila smrt,
v Jeho Vzkříšení Ho adoroval život."

Panenská Matka Boží kéž provází duši našeho ctihodného bratra do náruče Nejsvětější Trojice, kde „celým srdcem" bude na věky chválit Jeho nekonečnou Lásku. Amen.

Z Říma byla rakev s ostatky zesnulého kardinála Tomáše Špidlíka převezny 21.dubna nejprve do Olomouce, kde byla v Loretánské kapli katedrály sv.Václava vystavena, aby se zde u ní po několik dnů mohli modlit věřící. Závěrečná mše svatá na rozloučení s kardinálem Špidlíkem se v olomoucké katedrále sloužila ve čtvrtek 29.dubna v 18.00 hodin. Potom bylo tělo zesnulého převezeno na Velehrad.

Jeden z dalších důvodů, proč budeme rádi putovat na Velehrad

Na moravském poutním místě Velehrad se v pátek 30.dubna 2010 konalo poslední rozloučení s kardinálem Tomášem Špidlíkem SJ. Odpoledne mohli věřící v místní bazilice uctít ostatky otce kardinála a přijmout svátost smíření. Ve 14.00 hodin se tu konala modlitba věřících za zemřelého se zpěvy z východní liturgie v podání Moravského cherubínského sboru a v 15.00 modlitba růžence. Poté byla čtena zaslaná poselství a v 16.00 začala zádušní mše svatá. Liturgii předsedal arcibiskup olomoucký, mons. Jan Graubner. Účastnili se jí čeští a moravští biskupové, kněží, spolubratři z Tovaryšstva Ježíšova a další řeholníci a řeholnice, četní zástupci ekumeny, samozřejmě nejbližší rodina a – jak řekl ve své homilii olomoucký pomocný biskup Josef Hrdlička – zástup duší spřízněných s otcem Tomášem.

Biskup Hrdlička ve své homilii uvedl paralelu mezi čteným evangeliem o setkání Zmrtvýchvstalého Ježíše a apoštola Tomáše. *„Tomášově otázce vděčíme za Ježíšovu odpověď. Kdo se hodně ptá, hodně se dozví. Kdo se ptá Ježíše, přijme útěchu a naději větší, než čekal. A tady se jedná nyní o podobné setkání. Otec Špidlík nás učil ptát se a hledat odpověď. Šel cestou, která se jmenovala Ježíš,"* řekl biskup Hrdlička a přidal také další paralelu - s podobenstvím o Dobrém pastýři, kterého ovce poznají po hlase. Připomněl své první setkání s otcem Špidlíkem po návratu z exilu, kdy ho jedna z kolemjdoucích poutnic poznala po hlase, který po dlouhá léta slýchala z vysílání Vatikánského rozhlasu. *„Jeho hlas neumlčely ani rušičky"*, řekl biskup. A v závěru své homilie dodal třetí paralelu: Ve velehradské bazilice stojí dvě sousoší: apoštolů Petra a Pavla a slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Třetí dvojici nyní tvoří olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Stojan a otec kardinál Tomáš Špidlík, který bude pohřben nedaleko arcibiskupa Stojana. *„Jeden z dalších důvodů, proč budeme na Velehrad rádi putovat,"* uzavřel biskup Hrdlička svou homilii.

V závěru bohoslužby na zesnulého kardinála vzpomněli v krátké promluvě také mnozí další. Například olomoucko-brněnský pravoslavný biskup Simeon. *„On do života věčného nevstoupil smrtí. Protože život věčný je poznání, žil ho už řadu let. A bude ho žít dál,"* řekl.

„Kardinál Špidlík byl výraznou postavou katolické církve a naší země. Jsem si jistý, že na jeho odkaz naši spoluobčané nezapomenou," napsal ve svém kondolenčním listu adresovaném provinciálovi českých jezuitů prezident Václav Klaus. V dopise uvádí, že rád vzpomíná na svá setkání a rozhovory se zesnulým. *„Česká veřejnost ho vnímala jako pedagoga, filozofa, odborníka v oblasti křesťanské orientalistiky a také jako autora zajímavých knih, které byly v posledních letech vydány v českém překladu. Mnozí si ho budou navíc navždy pamatovat díky slavným páteřním rozhovorům ve Vatikánském rozhlase. Byl autoritou, která nám měla co říct a jíž se dalo naslouchat,"* napsal ve svém listu Klaus.

„V kardinálu Špidlíkovi odchází osobnost neuvěřitelné mravní dimenze, vzdělanec, ale především člověk ryzí, moudrý a prostě lidský," reagoval předseda vlády České republiky Jan Fischer na zprávu o kardinálově úmrtí.

Podle zpráv
České biskupské konfernce
a Rádia Vatikán

Arcibiskup Karel Otčenášek oslavil tři velká jubilea

90 let života, 65. výročí kněžského a 60. výročí biskupského svěcení

Mons. Karel Otčenášek, emeritní biskup královéhradecký a osobní arcibiskup, se dne 13.dubna 2010 dožil 90 let. Zároveň oslavil 17.března 65. výročí kněžského a 30.dubna 60. výročí biskupského svěcení - služebně je tak druhým nejstarším biskupem na světě.

Životní výročí Mons. Karla Otčenáška si připomnělo Biskupství královéhradecké hned ráno v den jeho narození mší svatou v biskupské kapli sv. Karla Boromejského, kde oslavenec před 60 lety přijal tajně biskupské svěcení. Arcibiskup Karel Otčenášek sám předsedal bohoslužbě, které se zúčastnili také administrátor diecéze biskup Josef Kajnek, kněží působící ve vedení královéhradecké diecéze, řada zaměstnanců biskupství současných i minulých a delegace z rodné obce Českého Meziříčí v čele se starostou a duchovním správcem. V závěru mše svaté pogratulovali přítomní otci arcibiskupovi a poté následoval přípitek a pohoštění ve foyer biskupské rezidence.

"Díkůvzdání církve a vlasti s arcibiskupem Karlem Otčenáškem", tedy veřejná oslava jeho životních výročí se uskutečnila v sobotu 1.května 2010 v Hradci Králové. Za účasti prezidenta republiky Václava Klause, církevních a společenských představitelů z domova i zahraničí a věřících královéhradecké diecéze proběhla od 12.00 hodin v katedrále Svatého Ducha děkovná pontifikální mše svatá a ve 14.00 hodin na Velkém náměstí kulturní program se zdravicemi, svědectvími, požehnáním a koncertem, při kterém se představila zpěvačka Lucie Bílá a chlapecký sbor Boni Pueri.

Mons. ThLic. Karel Otčenášek,

Se narodil 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí v rodině koláře Františka Otčenáška. Po měšťanské škole ve svém rodišti studoval na Arcibiskupském gymnáziu v Praze, kde maturoval v roce 1939. Ke kněžství se připravoval v Hradci Králové a - poslán biskupem Mořicem Píchou - v Římě (Lateránská univerzita, kolej Nepomucenum), kde byl 17. března 1945 vysvěcen na kněze královéhradecké diecéze. Po skončení války se vrátil do vlasti a působil jako kaplan v Týnci nad Labem, dále jako administrátor v Horní Rovni a v Žamberku a od října 1949 jako vicerektor kněžského semináře v Hradci Králové (do jeho zrušení komunistickou vládou v červnu 1950).

30.března 1950 byl papežem Piem XII. jmenován titulárním chersoneským biskupem s pověřením řídit královéhradeckou diecézi v případě, že bude „sedes impedita" či „sedes vacans" (tj. bráněno výkonu biskupské služby) a 30.dubna 1950 svým předchůdcem Mořicem Píchou tajně bez vědomí státu vysvěcen na biskupa. Potom se stal administrátorem ve Vrchlabí. 11.července 1951 byl internován v želivském klášteře; spolu s biskupem Tomáškem a Mons. Šuránkem byl v přísné izolaci od ostatních duchovních. Za "velezradu a špionáž pro Vatikán" byl v roce 1953 převezen do vyšetřovací vazby a v prosinci 1954 v Hradci Králové odsouzen na 13 let vězení. Jako vězeň poznal kromě jiných kriminálů Mírov, Leopoldov a Valdice, odkud byl po více než 10 letech na amnestii propuštěn v květnu 1962. Poté pracoval jako dělník v mlékárně v Opočně.

V roce 1965 mu bylo na zásah papeže Pavla VI. dovoleno nastoupit do duchovní správy, ale mimo vlastní diecézi a se zákazem jakéhokoli projevu biskupské hodnosti. Působil jako administrátor v Ústí nad Labem–Trmicích a dalších pohraničních farnostech. Mezi lety 1968 a 1973 mohl opět působit ve své diecézi, avšak pouze jako administrátor farnosti Plotiště nad Labem; pak se musel znovu vrátit do Trmic.

Teprve po listopadu 1989 mu bylo umožněno převzít správu diecéze, do té doby řízené kapitulním vikářem. 21. prosince 1989 jej papež Jan Pavel II. potvrdil jako diecézního biskupa v Hradci Králové a 27. ledna 1990 byl v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové uveden do služby svému biskupství, a to papežským zmocněncem arcibiskupem Francescem Colassuonem. Úřad sídelního biskupa vykonával do 6. června 1998, kdy se jeho nástupcem stal Dominik Duka, OP (při této příležitosti obdržel z rukou apoštolského nuncia Giovanniho Coppy od papeže uznání s poděkováním). 24. září 1998 papež Jan Pavel II. jmenoval Mons. Karla Otčenáška osobním arcibiskupem.

Během svého biskupského působení byl hlavním světitelem biskupů Josefa Kajneka a Dominika Duky OP a spolusvětitelem arcibiskupa Jana Graubnera a biskupa Josefa Hrdličky. I v letech odpočinku byl arcibiskup Otčenášek pastoračně činný v diecézi, komisi Iustitia et Pax (do roku 2000), sportovní organizaci Orel (do roku 2007), Konfederaci politických vězňů a dalších institucích; v současnosti je jeho veřejné působení omezeno zdravotním stavem.

28.září 1995 udělila Vysoká škola pedagogická v Hradci Králové Mons. Karlu Otčenáškovi čestný titul Doktor honoris causa pedagogických věd. 28. října 1995 mu propůjčil prezident republiky Václav Havel Řád Tomáše Garrigua Masaryka I. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. 31. března 1998 mu město Hradec Králové udělilo za celoživotní přínos Cenu Dr. Františka Ulricha. Mons. Karel Otčenášek je nositelem řady dalších významných ocenění. Mons. Karel Otčenášek zůstává všeobecně uznávanou autoritou a je nestorem politických vězňů z doby komunistické perzekuce.

Biskupským heslem Mons. Karla Otčenáška je: "Láska Boží, trpělivost Kristova, čest našeho lidu." Jeho teologickým důrazem je spřátelování všech lidí v Duchu Svatém. Svátek slaví 4. listopadu o památce sv. Karla Boromejského.

Ze zpráv královéhradeckého biskupství

Srdečné blahopřání paní

Božence Kejlové,

která oslavila 16.dubna 2010

100 let života

Do dalších let
hojnost Božího požehnání,
hodně zdraví, dobrou náladu
a vše nejlepší

přejí přátelé a známí
z lágrů Murnau a Valka

S modlitbou a přáním
všeho dobrého se připojují

Fr. Dušan Hladík
a přátelé
z České misie v Chicagu

Upřímné poděkování

Milý Stando, pane Horáček:

Vaše upřímné prožívání utrpení Pána Ježíše během veliko
nočního představení Pašijových her bylo vynikající úrovně
Bolest vyjadřovaná slovy, prozrazená ústy pronikala po
kožkou nazpět do těla, aby se rytinou nesmazatelně zapsala
do naší paměti.

KŘÍŽOVÁ CESTA

Stupňující drama zdeptaného těla a rozjitřených duševních
citů krutými bičovými důtkami zastavovaly dech přihlí
žejících v úzkostlivém soucitu. Vtom náhlý pád ubitého těla
zvýšil zlobu tyranů, ale vrazil dýku do našich útrob.

Ukončete děj! Stačí, toho týrání je dost! Jen lidská zloba a
nenávist však není u konce, jak dokazováno pohrdlivým
pohledy nepřátelského davu.

Hrubá ruka žoldnéře sráží k zemi nevinného. Strhává šaty z
jeho utlučeného těla, aby dokončil, co započal. Předstírané
smilování je pouze na posměch. Potvrzeno ranami „jen" 39
krát, zatímco zrudlé hluboké pruhy na pokožce jsou krva
vými svědky. Poslední vypětí zmučeného těla pomalu zvedá
kříž. Blíž a opět blíž, ještě ke Golgotě blíž. Tam hrubé hřeby
prorážejí ruce a nohy k zakončení, co pomlouvačné a lživé
jazyky započaly.

Pryč s ním! Ukřižuj HO!! Židovský král !?
Dokaž to! Sestup z kříže!

Co je pravda?... Kde jsi byl včera?...
Co jsi dnes?... A pozítří?...

PRAVDA JE VĚČNÁ.
Bezpečně nejlepší důkaz: NEMĚNÍ SE za žádných okolností, bez ohledu na počasí, situaci, moc, peníze... atd.

Žízním. Dokonáno jest.

S nezapomenutelnou vzpomínkou, Stando,
a s hlubokou vděčností

Josef Pavelčík

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Česká misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

Vás zve na

PIKNIK

NA DEN OTCŮ

Na zahradě České misie

v neděli 20.června od 12:00 v poledne do setmění

Hrát bude několik skupin mladých

Domácí uzeniny, langoše, české pivo atd.

Vstup volný

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

pořádá poslední předprázdninovou schůzi v úterý 11.května 2010 v 7 hodin večer

ve společenské místnosti České misie
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

Námět večera:

Život a hudba Bedřicha Smetany

Během večera bude promítnut hudbou podložený film zobrazující život, tvorbu, radosti i tragedie tohoto známého českého hudebního skladatele a ukázkami jeho nezapomenutelné pianové, operní i orchestrální tvorby.

Těšíme se na Vaši milou návštěvu 11.května.

Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli s organizací

GARAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek Garage sale byl

$ 3540,-

a bude věnován na splátky dluhu na nový kostel v Brookfieldu

Za Českou Misii Fr. Dušan Hladík

Vděčná vzpomínka

19.května 2010 si připomínáme deváté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2.února 1923.
V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera
v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby.
V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie,
kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze.
Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti,
odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.
V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.
Zde působil v duchovní správě u kostela sv.Prokopa v Chicagu,
později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv..Anežky České,
které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.
Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu.
Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.
Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem
České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.
Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy
a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost.
Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České Misie sv.Cyrila a Metoděje 9415 Rochester Ave. v Brookfieldu v neděli 16.května 2010 v 10.30 hod. dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

Fr. Dušan Hladík a přátelé z České Misie v Chicagu

VOLBY DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČR V ZAHRANIČÍ

KDY: čtvrtek 27. května a pátek 28. května 2010, od 14.00 – 21.00 hod.

KDE: **na Generálním konzulátu ČR**, 205 N. Michigan Ave., Suite 1680, Chicago, IL 60601

KDO může volit: **čeští občané v USA**

PODMÍNKA: **registrace voliče ve zvláštním seznamu voličů** (skončilo 18.dubna 2010)
Kdo už byl zaregistrován při posledních volbách, nemusí se znovu registrovat.

TAKÉ MOHOU VOLIT: čeští občané, kteří jsou na krátkodobém pobytu v USA a budou mít **voličský průkaz** vystavený ve svém bydlišti v ČR

Upozorňujeme, že při vlastním hlasování se volič musí prokázat platným pasem nebo občanským průkazem České republiky! – Kdo tyto doklady nemá, ať se informuje na generálním konzulátu.

Další informace můžete získat na internetové stránce **www.mzv.cz/chicago,**
prostřednictvím e-mailu: consulate_chicago@mzv.cz
nebo na tel. čísle: 312 - 861 1037, klapky 107 a 108

Koho volit: Dluh vůči sobě nebo jiným

Jaro je symbolem znovuzrození, a to jak pro křesťany, tak pro všechny, kteří vnímají probouzející se svět přírody do nového života. Obnova a znovuzrození jsou v přeneseném smyslu i podstatou jediného alespoň trochu fungujícího politického systému. S každými volbami se přece v demokracii zbavujeme zatuchlosti a náchylnosti ke korupci těch, kdo jsou u moci. Volíme nový tým, který slibuje být lepší. Často je to ovšem ten nejvíce populistický. Zřídka vyhrává tým, který by sliboval churchillovské „Pot, krev a slzy". A tak nejednou svými hlasy otevřou nepoučitelní voliči dveře k moci těm, **kdo naslibují nesplnitelné,** ale v tu chvíli věrohodně znějící.

Každý zodpovědný volič si musí klást otázku: „Na základě jakých argumentů věnuji svůj hlas té či oné politické straně? Které téma je pro naši budoucnost, o níž se bude během několika týdnů spolurozhodovat, klíčové?"

Křesťanský volič při svém rozhodování přirozeně bere v úvahu soulad vůdčí ideologie politických stran se svým přesvědčením. To je jistě správné, samo o sobě však nedostatečné. V situaci, kdy není většina politického spektra vyhraněně protikřesťanská, nabývají na významu i mnohá témata důležitá na první pohled „pouze" z hlediska sekulárního. Jejich podrobnější zkoumání totiž nezřídka ukáže, že i ona obsahují hodnotovou dimenzi, jež by žádnému křesťanovi neměla být ve volbách lhostejná.

Česká republika se nachází v situaci, kdy prudce roste její veřejný dluh, podle propočtů každou sekundu o 4756,- Korun. Přesáhl již 1,3 bilionu Korun (tzn. 35 % HDP). Jen letos plánujeme na úhradu úroků státního dluhu vydat 76 miliard Korun. I když země zatím není považována za ohroženou rizikem tzv. státního bankrotu a u svých dluhopisů platí nižší „rizikovou přirážku" než Itálie či Portugalsko, nemluvě o Řecku či Lotyšsku, neúnosné tempo zadlužování považujeme za **hlavní téma letošních voleb**. Toto téma je zároveň symbolem, nakolik političtí představitelé jednají s ohledem na budoucnost, či naopak líbivými sliby a neochotou řešit nepopulární záležitosti zadlužují generaci našich dětí.

Jsme zklamáni tím, nakolik nás, voliče, politické strany, v diskusi o budoucím vývoji veřejných rozpočtů podceňují. Předseda národohospodářské komise největší levicové strany v jednom z deníků sdělil, že „konkrétní rozpočtové škrty přece každá vláda předloží v srpnu 2010." (tzn. až po volbách) Zatím jeho strana inzeruje, že zaplatí „zvýšení dětských přídavků a rodičovských příspěvků" z jednorázových příjmů. Významný český politolog rezignoval na jakoukoli analýzu programu této strany: „V těch návrzích nedokážeme rozlišit mezi skutečnými plány a něčím, co je spíše předvolebním heslem." Avšak i hlavní ekonomický expert největší pravicové strany předkládá podbízivý návrh, podle nějž prý budou poslanci a ministři osobně finančně trestáni za to, když „připustí zvyšování dluhů." Jak máme uvěřit, že je takový návrh vůbec míněn vážně, když se ministři a poslanci této strany takového jednání předtím sami nezřídka dopouštěli?

Cítíme loajalitu ke svému státu a jsme srozuměni s tím, že abstraktní „úspory" znamenají konkrétní nepříjemné věci. Může to být zmrazení platu či propouštění některých z nás, ať už pracují ve státní nebo v nestátní sféře. Může to znamenat zastavení velkých investic, na něž stát momentálně nemá peníze. Může to znamenat pomalé či nulové zvyšování důchodů a rušení různých státních příspěvků pro rodiny s dětmi. Může to znamenat ve zdravotnictví zvýšení spoluúčasti pacientů, delší čekací lhůty a zavírání některých oddělení nemocnic. Koho v takové situaci volit?

Dá se předpokládat, že víc než jindy bude pozornost voličů zaměřena na menší politické strany. Pozorný volič možná nalezne odpovědnou dlouhodobou vizi i v programu jiných stran. Podle průzkumů čeští voliči stále cítí, že (velké) strany zvládají maximálně běžný provoz, nevědí, kam vlastně směřujeme, ani nedokážou ukázat realistický směr. Je nejvyšší čas, aby politici vzali na vědomí, že bezostyšnou hrou o moc snižují důvěru obyvatel ve smysl voleb. Nás voliče zajímá delší horizont než čtyři roky a hlavně to, aby zastupitelská demokracie byla s to řešit vážné výzvy současné doby.

Nesporně bude každý souhlasit s tím, že „Cítit se dobře v nějakém prostředí" znamená rozumět si s ostatními, komunikovat, souviset s prostředím, být v něm zapojen a spoluvytvářet ho, nebýt v něm zbytečný, mít podíl na jeho podobě. Nemáme-li alespoň nějaké tušení celku, zůstává pro nás část těžko srozumitelná. A jak se uvádí v dokumentu „Pokoj a Dobro," nezapomínejme na to, že člověk je součástí stvořeného světa a jako takový by měl dbát na dobrovolnou skromnost, kulturu služby a dávání.

Praha 27.4.2010 - Václav Malý, biskup
předseda rady Iustitia et pax

Modlitba za národ a jeho představitele

Všemohoucí, věčný Bože,
na přímluvu svatého Václava,
dědice české země,
přijmi naše prosby za ty,
kteří nám vládnou: dej jim
ducha moudrosti a prozíravosti;
ať respektují Tvůj spravedlivý řád,
hájí lidskou důstojnost
a život každého člověka
od početí až do přirozené smrti;
ať podporují zdravou rodinu
založenou na celoživotním
věrném svazku muže a ženy;
ať poctivě spravují svěřený majetek
a svým jednáním dávají
dobrý příklad celé společnosti;
ať jsou zodpovědní vůči dalším
generacím,
probouzení touhy po dětech
a jejich dobré výchově.
Nás pak naplňuj Svatým Duchem
a veď ke svědomitosti,
abychom svým životem přispívali
ke šťastné budoucnosti národa
a zodpovědně rozhodovali.
O to prosíme skrze Krista,
našeho Pána.
Amen.

Blahoslavený Jan Beyzym

Jednoho dne, bylo to v roce 1890, v jezuitském konviktu v jídelně se četl článek o malomocných. Jeden novic odstrčil talíř a prohlásil: „Divím se, jak se můžou číst takové odporné věci při jídle!" Jeho soused naslouchal četbě se zcela jinými pocity. Dojímal ho popis utrpení těchto nemocných. Po několika letech o tom rozmlouvá se svým zpovědníkem paterem Beyzymem. Ten je tím tak dojat, že požádá generála jezuitů, aby mohl odejet k malomocným. „Vím velmi dobře, na co se musím připravit. Ale to mě vůbec nedělí, naopak přitahuje."

Jan Beyzym se narodil 15.května 1850 ve Velkých Beyzymách, dnes v Ukrajinské republice. Je velmi poctivý a horlivý v práci, ale trpí dětskou ustrašeností. Od nejútlejšího věku sdílí se svou rodinou velkou úctu k Panně Marii. Pomýšlí na to, stát se knězem v nějaké prosté vesnici, ale jeho otec ho orientoval k jezuitům. Po dlouhém vnitřním boji vstupuje 10.prosince 1872 do noviciátu jezuitů. Během dvouletého noviciátu se naučí řeholnímu životu. Absolvuje duchovní cvičeni a práci v různých dílech lásky. Protože byl zvyklý na tvrdý život, nedělá mu těžkosti podrobit se řeholní kázni, ale je trochu drsný ve vztazích k bližním. Po skončeni noviciátu pokračuje ve studiu filosofie a teologie. Kněžské svěcení přijal v Krakově 26.července 1881. Jeho horlivá duše se projeví těmito slovy: „Pracujeme pro Boha a pro nebe a nedejme se překonat ve svém díle a obětech těmi, kteří pracují pro hmotné statky a žiji jen pro svět."

Pater Beyzym je určen za prefekta žáků v konviktu jezuitů v Tarnopoli, pak v Chyrowě. Poté, co se naučil francouzštinu a ruštinu, je určen za představeného ošetřovny, tedy do velmi odpovědné funkce spojené s péčí o desítky pokojů, kde jsou nemocní chovanci. Prochází mezi lůžky, snaží se rozptýlit nemocné a rekonvalescenty vyprávěním historek a hrami a podporuje duchovní život chlapců a personálu. Přísný život si sladí bravurním humorem. Jednoho dne nemocný chlapec začne z vysoké teploty blouznit. Chce se obléci, že musí pospíchat na loď do Ameriky. Ošetřovatel se ho marně snaží uklidnit. Přijde P. Beyzym. „Kam to chceš jít?" „Na loď." „Dobrá, já jsem kapitán, jedeme spolu." A vezme nemocného do náruče a odnese ho do jiného pokoje. „Tak, jsme šťastně na palubě, zvedneme kotvy a jedeme." Ačkoliv byl celý vzrušený, chlapec se ihned uklidnil.

V P. Beyzymovi spolu žijí energie a sladkost. Miluje přírodu. Pěstuje květiny, jimiž zdobí oltáře a pokoje nemocných. Má akvárium, klec s kanáry. Pohled na tyto tvory mu pomáhá pozvednout mysl k Bohu. Snaží se předat chlapcům svou mariánskou úctu. Jedna promluva začínala těmito slovy: „Nejbezpečnější a nejnutnější prostředek pro naše obrácení a spásu je úcta k Nejsvětější Panně." P. Beyzym zná velmi dobře duše mladých, s jejich slabostmi a kvalitami. Jeho smutný pohled při nějakém darebáctví postačí, aby viníka přiměl k lítosti. Při své službě dětem pociťuje potřebu zasvětit se ještě více nešťastným. Žádá tedy, aby se mohl věnovat službě malomocným. Jeho přání je vyslyšeno a určují ho pro mísie na Madagaskaru. Opouští vlast 17.října 1898 a do Antananarive dorazí 30.prosince. Je mu svěřen lazaret v Ambahivorace, 10 km severně od města. Žije zde 150 malomocných ve velmi ubohých podmínkách. Jsou vyloučeni ze společnosti, souženi utrpením, hladem a žízni, bydli v chatrčích bez oken a bez podlahy, které se hrouti, chybí tu nejnutnější potřeby. V období dešťů žijí ve vodě a vlhkosti. Pater Beyzym prosí Boha, aby těm ubohým poskytl nějakou úlevu, a když ho nikdo nevidí, tečou mu horké slzy, protože se nemůže dívat bez soucitu na toto lidské utrpení. V prvním období sídlí v Antananarive a třikrát až čtyřikrát týdně chodí do lazaretu sloužit zádušní obřady a v neděli mši svatou. Ale brzy dostane povolení, aby se mohl trvale usadit mezi malomocnými.

Nebojím se dotýkat ran

Aby získal pomoc, píše P. Beyzym četné dopisy svým spolubratřím a přátelům v Evropě. Můžeme v nich číst: „Není tu u nich nikdo, lékař, ani kněz, ani ošetřovatel, vůbec nikdo. Plním zde všechny funkce: kaplana, listonoše, sakristána, zahradníka, lékaře. Pokud mají šaty, každý se pokryje jak může, obleče si nějaký kabát, který našel někde v koutě. Strava se skládá hlavně z rýže, které mají kilo na týden, to je právě tolik, aby ještě nezemřeli hladem. To je všechno, co mají, žádný lék, ani obvaz na rány a jizvy. Nic... Je obtížné zde pečovat o nemocné, protože kromě lepry mají syfilis a svrab a jsou plní červů. Ale vůbec se tomu nedivím. Jak by se mohli umýt a učesat, když nemají prsty, které jim už upadly. Když si někdo stěžuje, že ho bolí žaludek, není třeba se ho ptát, co snědl a kdy. Je mi zle, když pomyslím na velký počet osob, které vyhazují spoustu peněz jen tak pro zábavu a pro nepochopitelné záliby, zatímco zde chybí všechno."

Ještě větší starosti mu působí jejich mravní bída, která je důsledkem bídy hmotné. Jsou vystaveni tisícům pokušení k hříchu. „Dívám se na tyto děti, které se nejen neučí milovat Boha, ale ani ho neznají, zatímco dospělí je už učí ho urážet. Žádám svatou Pannu bez ustání, aby měla s nimi slitování a přispěla na pomoc jejich spáse, všechno bude v pořádku, když se v této věci nemusím o ně obávat."

První starost P. Beyzyma je, aby malomocní neumírali hladem. Dlouholetá zkušenost ošetřovatele mu velmi pomáhá. Přibližuje se k nemocným, ovazuje jejich rány. „Když jsem dostal kousek fáče a poprvé jsem ovázal rány jednoho z nich, všichni mě obklopili a dívali se na to jako na divadlo. - Podívej se, on se nebojí dotýkat ran. - To ovšem vyžaduje mimořádné sebezapření... Je třeba být stále spojen s Bohem a být schopný se ustavičně modlit... zvyknout si na zápach, protože tady necítíme vůni květů, nýbrž zápach malomocných. Ani pohled na rány není nijak přitažlivý. Když pak po třech nebo čtyřech hodinách ošetřování vyjdu na čerstvý vzduch před baráky, vrátím se domů a umyji se a dezinfikuji ve fenolu, cítím, že

všechno, co mám na sobě, stále zapáchá. Zpočátku jsem se na ty rány nemohl ani dívat, když jsem viděl nějakou zvláště odpornou, měl jsem dojem, že omdlím. Nyní už se dívám na rány svých nemocných, ošetřuji je nebo mažu svatým olejem pomazání nemocných bez vzrušení. Mám-li říct pravdu, něco v srdci cítím, když se zabývám těmi ranami, ale dal bych přednost tomu, abych je měl sám na sobě, než abych se díval na ty nešťastníky."

Když slouží nemocným, napodobuje Krista, který myje nohy svým učedníkům. Jeho láska vyvolává velkou důvěru, když mluví o Bohu, o věčném životě, o nauce Ježíše Krista. Tak po několika měsících mnozí nemocní žádají o křest. Vděčnost kněze ke svaté Panně je nesmírná: „Nevím, zda budu schopen dostatečně poděkovat svaté Panně za její ochranu. Nemluvím již o tisících dalších milostí, které mi dopřává, jen o té, že mě používá ke službě malomocným."

Kněz si uvědomuje, že jeho znalost jazyka je jen velmi kusá. Schází mu mnoho slov. Aby se zdokonalil, rozhodne se v roce 1901 strávit dva měsíce v sousední stanici a vrací se do lazaretu jen o nedělích na nedělní mši. Pokrok ve znalosti jazyka mu dovoluje uspořádat první duchovní obnovu: „Připravili jsme třídenní obnovu podle svatého Ignáce: denně tři kázání, zpytování svědomí, zpověď, svaté přijímání... Mezi malomocnými panovalo mlčení, usebranost hodná našich účastníků duchovní obnovy. Ustavičně děkuji svaté Panně, protože mnoho mých nemocných zemře jako opravdoví katolíci."

Nicméně za čtrnáct let apoštolátu P. Beyzyma nejeden malomocný zemře, aniž by přijal svátosti nemocných. Utrpení misionáře mají velký význam pro jeho apoštolskou plodnost. Kromě každodenních obtíží se mu také stýská po vlasti. Píše svým polským spolubratřím: „Trpím pro vzdálenost vlasti, zvláště se mi stýská po naší nemocnici." Mnozí misionáři znají toto vnitřní utrpení, které vidí jenom Bůh.

Konečně se mi otevřely oči

Přes všechno jeho úsilí péče poskytovaná malomocným je nedostačující. Podporuje tedy zbudování nemocnice. Představení to schvaluji za předpokladu, že opatří potřebné prostředky. Misionář posílá dopisy na všechny strany. Některé uveřejní polský misijní časopis. Za několik let se sejdou prostředky. Po nesmírných obtížích překonaných díky bezmezné důvěře v Boží prozřetelnost najde P. Beyzym vhodný terén v Maraně, blízko Fianarantsoa, na izolovaném a zdravém místě, ale je to 400 km daleko od místa, kde sídlí. Zasáhne ho těžká rána, že má opustit malomocné v Ambahivorace. Podaří se mu najít pro ně místo blízko státní nemocnice, ale není to pro ně bez obav. (700 nemocných je uzavřeno pod dozorem policie.) Svěří každého z nich Matce Boží a plakal pro nějako dítě. „Musel jsem říct, že nemohu nic jiného dělat!"

Přišel na místo v říjnu 1902 a dal se do práce, současně se staral o novou skupinu malomocných. Jednoho dne se stala nečekaná věc. Jedna žena a dva muži vyčerpaní dlouhou cestou žádají o setkání s ním. „Odkud přicházíte? Jestli chcete být přijati zde, musíte zajít k lékaři do Fianarantsoa a vrátit se s po-tvrzením." „Mluvíš, jako bys nás neznal," říká žena. „Ale jistě, neznám vás." „Vzpomeň si na Ambahivoraku a poznáš nás." Když jsem to slyšel, zdálo se mi, že se mi konečně otevřely oči. Nepoznal jsem svoje chráněnce, protože jsem je neviděl dva roky a protože jejich vzezření bylo hrozné a já jsem vůbec nepředpokládal, že by mohli podstoupit tak dlouhou cestu. Umíte si představit, jak mi tlouklo srdce a jak jsem byl šťastný z jejich příchodu! Když si po několika dnech trochu odpočinuli po cestě, ta odvážná žena se vyzpovídala a přijala svaté přijímání. Dal jsem jí, co jsem mohl, na cestu, požehnal jsem jí a poslal jsem ji, aby si vzala všechno, co po mně zbylo. Po několika týdnech přicházeli nemocní z Ambahivoraky jeden po druhém. Přijímal jsem je jako své nejbližší příbuzné."

Ale tak jak přijímal tyto radosti, přijímal i tvrdé zkoušky, které byly jako třísky z Ježíšova Kříže. Některým se zdály jeho plány příliš odvážné a jejich námitky ovlivnily místního biskupa, který váhal dát potřebná povolení. Navíc, ve vládních kruzích se mluví o laicizaci všech nemocnic. Ale velká důvěra v Pannu Marii, Těšitelku zarmoucených, mu dovoluje vytrvat. Také modlitba svatého Ignáce, kterou opakuje několikrát denně, mnoho pomáhá: „Pane, přijmi mou svobodu, mou paměť, můj rozum, mou vůli, všechno co jsem a co mám. Tys mi to dal, tobě to odevzdávám. Disponuj s tím, jak se ti líbí. Dej mi jen lásku k tobě a svou milost a to mi stačí."

Kohoutek, který vyvolal hrůzu

Konečně roku 1911 se brána nemocnice otevírá. „Není to lidské dílo," píše P. Beyzym, „Neposkvrněná tuto nemocnici založila, ona se o ni stará." Uvedení do provozu se neobejde bez hrůzy. Napsal: „Všichni nemocní chodili zmateni a dezorientováni..., mají pokoj se stropem, lůžko, prádlo, stoly, obraz Panny Marie, číslo, kterým je označena každá postel, talíře, hrnky, sklenice. Dívají s jeden na druhého a nechtějí tomu věřit. Je k komické, jak ukazují svoji naprostou necivlizovanost. Když zazvoní zvonek, jdou d jídelny, ale nevědí, co mají dělat ...Jeden nich otevře kohoutek. Vyrazí silný prou vody a on se poleká, namísto aby ho zavře dá se na útěk a křičí o pomoc..." Naštěstí s během několika dnů uplatní určitý řád a za řízení se začne podobat nemocnici. Muž jsou odděleni od žen, v určitých obdobích panuje mlčení, nejsou tu spory, a když s ozve nějaké vražedné slovo, ihned se zjedn pokoj... „Každý pracuje podle svých možno stí, na pořádku dne je zpěv a smích. Téměř všichni přistupují denně ke svatému přijí mání. Bůh chce, aby tento dům existova protože je ostrovem víry uprostřed moře hří chů, jakým je svět. A nesmíte si myslet, ž přikrašluji: je to holá pravda."

K těm nejopuštěnějším

Nová nemocnice vybavená vším nezbyt ným zdravotním zařízením má 150 lůžek. J zasvěcena Panně Marii Čenstochovské, do dnes existuje a šíří lásku a naději, z jaké s narodila. Zdálo by se, že pater Beyzym zů stane navždy svázán s tímto polem apošto látu mezi malomocnými na Madagaskaru Ale v hloubi duše mu zůstala úzkost o spásu duší, která ho zavede k ubohým a nejo puštěnějším. Myslí na odsouzence k nuce ným pracím na ostrově Sachalin na ruském Dálném východě. Napsal představenému „Nějakou dobu mě tíží myšlenka, které se nemohu zbavit. Podle toho, co jste viděl a slyšel, Reverendissime, víte, že četní nešťastníci trpí strašným způsobem. Bylo by třeba pomoci těm nešťastníkům."

Zatímco čeká na rozhodnutí o svém no vém apoštolátu, rozmnožuje své lekce kate chismu a duchovních cvičení. Je velmi citlivý na úctu k Nejsvětější svátosti. Zlatí oltář a svatostánek v kapli. Ale jeho zdraví je podlomeno. Trpí arteriosklerózou a jeho tělo je pokryto ranami. Kruté bolesti ho přinutí ulehnout. Kněz, který se nakazil leprou od malomocných, umírá devět dní poté, co při jal svátosti nemocných. 2. října 1912 vydechl naposled. Pravděpodobně zemřel na vyčerpanost, nikoliv na lepru.

Prosme Pannu Marii, aby z nás pro současný svět učinila misionáře Božího milosrdenství, kteří kráčejí ve stopách blahoslaveného Jana Beyzyma.

Dom Antoine Marie, OSB
Podle: http://www.clairval.com/ sample.it.php#2004

Svatý domek v Loretu

Milostná soška Panny Marie ze svatého domku v Loretu

Podle archeologických výzkumů architekta Nanniho Monelliho a P. Josefa Santarelliho z „Kongregace Svatého domku" v Loretu kameny, které se nacházejí v jeskyni Zvěstování v Nazaretě, mají stejný původ jako kameny oltáře Svatých apoštolů ve Svatém domku v Loretu.

Tento objev podnítil diskusi o historické pravdivosti přenesení Svatého domku z Nazareta do Loreta a o tajemství, jak k tomuto přenesení došlo.

Abychom prohloubili znalost historie mariánské svatyně, kde se nachází a uctívá Svatý domek z Nazareta, který byl podle tradice přenesen z Nazareta do Tersatta a nakonec do Loreta, požádala agentura Zenit o rozhovor prof. Giorgia Nicoliniho, experta v této věci a autora knihy *La veridicitá storica della miracolosa traslazione della Santa Casa di Nazareth a Loreto.*

Kniha přináší ověřené dokumenty, dosud nepublikované, a pravdu o „pěti zázračných přeneseních" Svatého domku, k nimž došlo na různá místa, a konečně do Loreta mezi roky 1291 a 1296, které jsou ověřeny papeži v období sedmi staletí.

Podle poslední studie architekta Nanniho Monelliho a P. Josefa Santarelliho kameny, které se nacházejí v jeskyni Zvěstování v Nazaretu, mají stejný původ jako kameny oltáře Apoštolů ve Svatém domku v Loretu. Je to další důkaz, že Svatý domek je autentický?

O autentičnosti Svatého domku v Loreto jako o „pravém nazaretském domku Mariině" nikdy nebylo pochybností, snad s výjimkou těch, kteří neznají příslušné odborné studie. Všichni papežové po dobu sedmi staletí schvalovali tuto autentičnost slavnostními akty.

Studium oltáře Apoštolů bylo naopak důležité, protože kromě nového důkazu o autenticitě Svaté chýše jako „Nazaretského domku" přináší další důkaz o zázračném přenesení Svatého domku. Tradice totiž vždy dosvědčovala, že stěny Svatého domku byly přeneseny zázračně mezi roky 1291 a 1296 skrze anděly na různá místa a současně s nimi byl přenesen na různá místa také „oltář Apoštolů". To dokazují staré dokumenty, ve kterých se mluví o přítomnosti oltáře spolu se třemi stěnami např. v Tersatto v Dalmácii, kde byl Svatý domek od 10. května 1291 do 10.prosince 1294. Můžeme tedy v určitém smyslu říct, že zázrak přenesení byl „dvojí", protože byly zázračně přemístěny nejen tři celé Svaté zdi, ale spolu s nimi i od nich *odlišný* oltář Apoštolů.

Co řekly dějiny, tradice a papežové k přenesení Svatého domku Panny Marie z Nazareta, který se nyní nachází v Loretu?

V knize, kterou jsem o tom napsal, ukazuji, že z historického a archeologického hlediska je zcela nesporně jisté nejméně pět zázračných přenesení mezi léty 1291 a 1296: v Tersatto (bývalá Jugoslávie), v Anconě (oblast Posatora), v lese paní Lorety na rovině, kde dnes stojí městečko Loreto (jeho jméno pochází právě od paní Lorety); pak na poli dvou bratří (Monte Prodo) a konečně na veřejné cestě, kde dodnes stojí pod kopulí současné baziliky.

Všechna tato nadpřirozená fakta dosvědčují „očití svědkové" té doby a jejich svědectví kontrolovali tehdejší místní biskupové a ti vydali kanonická ověření o jejich pravdivosti, jak to dokládají kostely z té doby zasvěcené zázračným událostem. Jsou to biskupové z Fiume, Ancony, Recanata, Maceraty a z Neapole. Pak jsou to také četní papežové, kteří svou nejvyšší apoštolskou autoritou potvrdili od samého počátku historickou věrohodnost Svatého domku od Mikuláše VI. (1292) až po Jana Pavla II. (2005).

Velký papež bl. Pius IX. v bule *Inter omnia* z 26.srpna 1852 napsal: *V Loretu se uctívá onen Svatý domek z Nazareta, tak drahý Božímu Srdci, že postavený v Galileji byl později zvednut ze základů a Boží mocí přenesen přes moře nejdříve do Dalmácie a pak do Itálie.* A svatý papež pak dodává: *Právě v tomto domku podle Božího plánu dokonale zachovaném byla svatá Panna počata bez poskvrny hříchu, narodila se, vyrostla a byla pozdravena v nebeském poselství jako milostiplná a požehnaná mezi ženami. Právě v tomto domku byla naplněna Bohem a působením Ducha Svatého, aniž by pozbyla panenství, stala se Matkou Jednorozeného Božího Syna.*

Jsou lidé, kteří tvrdí, že to byli někteří křižáci, kteří na lodi přepravili pouze „kameny", ze kterých pak byl sestaven „domek". Co o tom soudíte?

K tomu je třeba upřesnit, že zde jsou jen tři stěny, které představují „pokojík" Panny Marie nazývaný Svatý domek, kde se událo Zvěstování a který stál v Nazaretě u jeskyně, která s ním tvořila jedno těleso. V současné době zůstala v Nazarete jeskyně a základy domku Zvěstování, který stál v Nazaretě před jeskyní. Zjednodušeně řečeno, v Nazaretě jsou *základy* bez domku, v Loretu je *domek* bez základů.

Hypotéza o transportu provedeném lidmi, kterou prosazují někteří vědci, jednak není doložena žádnou dokumentací, jednak je neudržitelná, a to jak z důvodů historických, tak z důvodů architektonických a vědeckých.

Např. hypotéza o transportu zdí rozebraných v Nazaretě na jednotlivé bloky a opět sestavených v Dalmácii a pak čtyřech dalších místech na adriatickém pobřeží po putování dlouhém 2000 km lidskými prostředky je nemožná už z časového hlediska. Historické dokumenty dosvědčují, že domek byl v Nazaretě přítomen bezpečně ještě v květnu 1291 a v Tersattu již 9.-10. května téhož roku, jak dokládá jeden kámen z té doby. Stejně tak by byla nemožná opětovná demontáž a montáž na dalších místech v Dalmácii a v Itálii.

Chemická analýza malty v bodech, kde jsou kameny spojeny, představuje homogenitu s maltou, která je charakteristická pro oblast Nazareta, a vylučuje možnost demontáže a opětovné montáže. Malta je zcela homogenní ve všech bodech. Malta, jaká se používala v Palestině v té epoše, se v Itálii nikdy nevyskytovala. Svatý domek nikdy nebyl demontován a dorazil přes další místa do Itálie do Loreta kompaktní se stejnou maltou, jakou byl postaven před 2000 lety.

Poslední umístění na veřejné cestě v Loretu, kde se nachází dodnes, je rovněž tak lidsky nemožné, jak dokázali archeologové a architekti, kteří zkoumali podloží Svatého domku a veřejnou cestu, na které stojí.

Architekt Giuseppe Sacconi (1854-1905) zjistil: *Svatý domek stojí zčásti na povrchu antické cesty a zčásti je opřen o přilehlou skálu.* Bez ohledu na historický nebo náboženský kontext nemohl být zbudován tak, jak stojí, na místě, kde se nachází. Dalším důkazem, že svaté zdi se „posadily" na cestu a nebyly zde přestavěny, je trnitá křovina, která se nacházela na kraji cesty v okamžiku posazení a zůstala zde uvězněna.

Jiný významný architekt, Federico Manucci (1848-1935), pověřený papežem Benediktem XV. prozkoumat základy Svatého domku u příležitosti obnovení podlahy po požáru, který zde vypukl v roce 1921, napsal ve své zprávě z roku 1923, že je *absurdní si myslet,* že by domek mohl být přemístěn *mechanickými prostředky.* Pokládá za udivující, *že budova Svatého domku, která nemá žádný základ a je umístěna na povrchu, jenž nemá žádnou konsistenci, je uvolněný a přetížený, zůstala neporušená, bez nejmenšího poklesu a jakékoliv praskliny ve zdech.* (F. Manucci, Analizi della Santa Casa, 1932, s. 290).

Architekt vyslovil tento závěr: zdi Svatého domku v Loretu jsou vytvořeny z kamenů z Palestiny za použití tamní malty. Mechanický transport je sám o sobě absurdní. Domek se nachází v místě a podmínkách, které jsou v rozporu se všemi fyzikálními zákony. Tento celek nemohli přemístit lidé a nemohl být přemístěn jinak než zázračně „působením Boží všemohoucnosti" skrze „službu andělů", jak to dosvědčuje a předává tradice, kterou ověřovali všichni papežové po dobu 700 let až dodneška.

Tři stěny Svatého domku z Nazareta v Loretu

V poslední době jste se obrátil s několika otázkami na Svatého otce Benedikta XVI. Jaké byly jeho odpovědi?

Žádal jsem Svatého otce o takový zásah, aby byla definitivně potvrzena historická pravda o zázračném přemístění Svatého domku z Nazareta do Loreta a byly tak odmítnuty scestné sekularistické interpretace.

Svatý otec ihned zasáhl tak, že pro liturgickou slavnost 10.prosince loňského roku zaslal biskupovi v Loretu jednoznačně jasnou překrásnou modlitbu, která se má používat ve svatyni v Loretu. Tato modlitba a komentář k ní jsou uvedeny na internetové stránce *www.lavocecattolica.it/preghiera.benedetto.XVI.htm.*

Touto modlitbou Svatý otec Benedikt XVI. uznává stejně jako jeho předchůdci znovu, *výslovně, opakovaně a neodvolatelně,* že svaté zdi uctívané v Loretu jsou skutečný Svatý domek z Nazareta, kde žila Maria, Josef a Ježíš.

Benedikt XVI. mezi jiným v modlitbě napsal: **Svatá Maria, Matko Boží, zdravíme tě ve tvém domě... kde jsi žila... kde ses modlila s Ním, kde jste spolu četli Písmo svaté... vrátili jste se do tohoto domku v Nazaretě, kde jsi po mnoho let zakoušela...**

Svatý domek je tedy znovu potvrzen - novým papežem - jako „domek Mariin, který vlastnila v Nazaretě".

Podle vyjádření současného papeže nejsou tedy v Loretu svaté kameny přivezeny lidmi a zde složeny (jak to tvrdí někteří vědci v rozporu s vědeckými objevy), protože jinak by Svatý otec nemohl říct, že se reálně jedná o domek v Nazaretě, kde se uskutečnilo Zvěstování a Vtělení Syna Božího a kde Maria s Josefem a Ježíšem žila po mnoho let...

V Loretu je skutečně Svatý domek z Nazareta (ve svých třech stěnách), který sem dospěl zázračně službou andělů po několika zázračných přemístěních, jak to vždy tvrdila tradice, doložená historickými, archeologickými a vědeckými výzkumy.

Snad bude vhodné uvést zde krásná slova Svatého otce Lva XIII., která napsal v encyklice *Felix Lauretana Cives* (23. ledna 1894): **Ať pochopí všichni, a v prvé řadě Italové, jaký zvláštní dar jim Bůh poskytl, když s takovou prozřetelností zázračně odebral Domek nehodné moci a ve významném projevu lásky ho daroval jim. Neboť v tomto překrásném příbytku byl potvrzen začátek lidské spásy, ve velkém a zázračném tajemství se Bůh stal člověkem, smířil ztracené lidstvo s Otcem a obnovil všechny věci... Bůh chtěl vyzvednout vznešené jméno Mariino a naplnit tak její prorocká slova: Budou mě blahoslavit všechna pokolení.**

Zenit 28. 3. 2006

Kněz v literatuře - k roku kněží (2)

Především svědci

Michel de Saint-Pierre cituje následující slova, napsaná na zdi, kde bydlí abbé Le Virioux, hlavní postava románu *Noví kněží:* „Být svědkem, to znamená stát se tajemstvím, žít takovým způsobem, že vlastní život by se nedal vysvětlit, kdyby neexistoval Bůh." Je to výrok kardinála Suharda, shrnuje aspekt, který chce moderní literatura, aby byl ztělesněn v knězi. Slova se opotřebovala, ať kněží mluví životem. Ať mluví, aby potvrzovali skutečnost Boha, důstojnost člověka vykoupeného Kristem, naléhavost evangelijního poselství.

Abbé Forcas v Muariacově románu *Černí andělé*[1], je považován za bezvýznamnou osobu, ale malý farář vyzařuje takové vnitřní světlo, že pouhá jeho přítomnost zneklidňuje duše otupělé hříchem. Má ve vysokém stupni ducha pokory, chudoby, lásky a modlitby. Když se s ním setká Gabriel Gradére, genius zla, otřes ho doslova vyhodí z kolejí a odhalí se mu nový svět.

V románu *Světci jdou do pekla* Gilbert Cesbron (1913-1979)[2] líčí Patera Petra jako svědka Boží lásky v pařížském *banlieu,* kde už Kristus nepobývá. Není to žádný revolucionář, nýbrž kněz, který bere vážně přikázání lásky, který ztělesňuje důležitost misionářské církve, který ve jménu svého kněžství odmítá *komfort* tradičních farností ve prospěch velké farnosti *displaced persons.* Vydává se rizikům a také chybuje, ale jeho svědectví činí církev věrohodnou a otevírá duše působení Milosti.

Maďar Béla Just (1906-1954) vypráví v románu *Šibenice a kříž*[3] o kaplanovi odsouzených k smrti, který už nesnáší být jenom rozsévačem „pěkných slov." Aby zachránil mladíka odsouzeného k smrti, pomůže mu utéct z vězení a zaujme jeho místo.

Eugéne Ionescu (1909-94)[4] ve svém knižním díle *Maximilien Kolbe,* líčí poslední dny mučedníka v koncentráku Osvěnčim. Zapomíná na všechno, a žije pouze pro druhé: aby je utěšoval, aby jim žehnal, a naslouchal. Odmítá vysvětlovat slovy své kněžské povolání: chce je ztělesnit tím, že se stává darem lásky pro všechny.

V dramatu *Vražda v katedrále* od T. S. Elliota (1888-1965) arcibiskup Becket tvrdí s hrdostí, že chce být Kristovým svědkem tím, že prolije pro něho krev. *Ne zrádce krále. Já jsem kněz, křesťan spasený Kristovou krví, ochoten platit svou krví. Toto je znamení církve vždycky - znamení krve.*[5]

Mezi krizemi a dramaty

Současní autoři si jsou vědomi, že život kněze není vůbec snadný. Vyžaduje stálé úsilí, někdy i hrdinské, aby zůstali věrni závazkům, které přijali při svěcení. Vědí také, že kněžský charakter je habilituje proměňovat chléb v Kristovo Tělo a odpouštět hříchy, ale neodstraňuje přirozené potřeby, ba dokonce je vyžaduje, svádí je do plodných a trvalých úst. - Pater Stephen Fermoyle, hlavní postava románu *Kardinál,* který napsal v roce 1963 H. M. Robinson[6] je plně knězem a plně člověkem. Protože je zdravý a normální, vnímá kouzlo žen a volání či vábení lidské lásky. Setkal se s komtesou Ghislanou Falerni a byl jí uchvácen. Když ji po sedmi letech znovu uvidí, krása té ženy, její hlas, její kouzlo vpadnou do jeho duše a snaží se zaplavit jeho kněžství. Fermoyle je vyburcován a rozhodne se neodkladně bojovat. „Krok za krokem obraz Ghislandy Falerni vybledne a její hlas se stane mdlý. Jako vlna přílivu, jež se stáhne z pláže, stáhne se ze srdce Stephena a zanechá ho samotného před svatostánkem." Pokušení se vrátí, protože kněžství nechrání před zlem, ba někdy jen vyhrotí vábení, ale věrnost modlitbě a přijímání svátostí nakonec převládnou.

Krize a dramata kněze také vyvolává vysluhování svátosti zpovědi. Stává se, že styk s hříchem vyvolá zmatky a vede k nerozvážným postojům. V románu *„Středa Svatého týdne"* od Argentince Manuela Gálveze (1882-1962)[7] P. Eudosio Solanas je zbožný a věrný kněz. „Celý svůj život strávil ve zpovědnici a zde kotvila a krvácela jeho sensibilita. Zde trpěl s lidmi a pro lidi. Trpěl s Kristem a pro Krista. Každý den zpovědi obnovovaly v jeho těle a v jeho duši mučednictví Golgoty. Umírá jako mučedník svého poslání. Obětí zpovědního tajemství je i abbé Crémieu, hlavní postava románu Maurice Chavardésa *Let sršní (1992).* Mladý Alžířan je obviněn z vraždy francouzské dívky, i když je nevinen. Abbé Crémieu se doví, ovšem ve zpovědnici, že autorem zločinu je vážený doktor, který však odmítá prokázat nevinu Alžířana, přistěhovalce ve Francii. Když se doví, že se ten, ponížený a zoufalý v vězení oběsí, je zachvácen pokušením odhalit pravdu. Ale to by zradil zpovědní tajemství. Nemůže a nechce. Avšak nedokáže už žít v zemi, kde dochází k takovým nespravedlnostem. Opouští Francii a uchýlí se do kláštera v pohraničí mezi Sýrií a Irákem, odloučený od světa.

Drama rozpoutané službou ve zpovědnici, konanou bez pochopení i milosrdenství, vypravuje Mario Pomilio (1921-90) v intenzivním románu *Pták v kopuli.*[8] Autor varuje před tím, rozebírat hřích a zapomínat, že lidské srdce je tajemství. Zpovědník musí mít odvahu ponořit se do propasti zřetelnosti a dobroty Boha, chce-li i nadále vykonávat službu smíření.

Složité a silně vnímané je drama, které prožívá don Enrico Cini v románu *Neužitečný služebník* a *Prázdný oltář,* který napsal Rodolfo Doni (1919).[9] Vzdělaný, čestný a velkomyslný mladý kněz se zamiluje do Claudie a sdílí s ní hlubokou a blahodárnou lásku, která zahrnuje duši i tělo, a jež mu umožňuje objevit nový rozměr života. Konflikt mezi věrností kněžskému závazku a láskou k ženě mu brzo prezentuje svou dramatičnost, naléhavost otázek. „Proč ale kněží, jemuž více než komu jinému je přikázáno milovat, je pak upřen tento lidský cit, jímž je láska k ženě a dětem?" Má-li se kněz otevřít ke druhým, proč mu není dovolené manželství, jež je povznášející a nejúplnější otevřeností? Může opustit dívku v jménu nějakého církevního zákona?

Prázdný oltář se znovu zabývá a rozvíjí životní osudy *Neužitečného služebníka.* Je to výkaz – téměř poctivé zpytování svědomí – trýzně kněze, který nesmí celebrovat eucharistii, protože je ženatý. „Ano trýzní mé srdce myšlenka na můj prázdný oltář." Zůstane po boku Claudie, ale bude mít odvahu znovu se přiblížit ke svému „prázdnému oltáři" aniž by slavil eucharistii a věnuje se „pokorné službě těch s nimiž se setkal a které pak krok za krokem opustil.

Témata, kterými se Doni zabývá jsou naléhavá. Tři především: bolest, autoritarismus a neúprosnost církve-instituce, celibát. Postoj autora je proniknut láskyplnou poslušností k církvi, i když její rozhodnutí ne přesvědčují.

Mezi nepochopením a odmítnutími

V románu *Farizejka,* Mauriac tvrdí, že kněz je záhada, nepochopitelný jemu samému. Tvrzení je v podstatě správné, protože se v něm naplňuj

[1] Srov. F. Mauriac, Angeli neri, ttž 1937
[2] Srov G. CESBRON, *i sanit vanno all'inferno,* Milano, Longanesi, 1953
[3] Srov B. JUST, La forca e la croce, Vicenza, San Paolo 1961.
[4] Srov. E. IONESCU, *Maximilien Kolbe,* Rimini, Guaraldi, 1992
[5] Srov T.S.ELIOT, Opere, Milano Bompiani, 1986, 220.
[6] Srov H.M. ROBINSON Il cardinale, Milano Garzanti, 1963
[7] Srov M. GÁLVEZ, *Mercoledi Santo,* Bologna Capelli, 1960
[8] Srov. M. POMILIO,*L'ucello nella cupolla,* Milano, Bompiani, 1954
[9] Srov R.DONI Servo inutile, Miloano Rusconi 1981 ttž. *Altare vuoto,* Firenze, Vallecchi, 1989

tajemství člověka, který působí *in persona Christi*. A následkem toho kněz, odpojený od křesťanského dogmatu, je nepochopitelný. Ignazio Silone (1900-1978) vážný autor a s náboženským cítěním vylíčil vedle servilních a omezených kněží jiné obdivuhodné svým altruismem, mravní důstojností a nekonformností. Jsou to ryzí kněží? Podle jeho názoru, ano, protože ztělesňují socialistický ideál, který je také – jak on věří – ideálem pravého kněze. U těchto socialistických kněží nadpřirozený prvek buď neexistuje nebo je mizivý. A proto jsou to lidumilové a dobrodinci lidu a ne autentičtí kněží. Výjimku tvoří Celestin V. v dramatu *Dobrodružství ubohého křesťana.*[10]

Téměř protikladem Silonových socialistických kněží je don Ardito Piccardi, hlavní postava románu *Nebe a země* od Karla Coccioliho (1920-2003).[11] Je plný duchovního napětí, všechno a vždy bojuje proti Satanovi; chybí tu důvěra v Milost, nezná radost Vzkříšení ani energii duše, která žije Bohu na očích. Ztracený a naplněný úzkostí, že podlehne hříchu našeho života, dělá dojem vojáka, velkodušného a odvážného, který se vrhá do válečné vřavy beze zbraní. Ví, že existuje tahle výzbroj – Milost, modlitba, důvěra v Pána – ale obelstěn Zlým duchem, nedokáže je použít. Je smutná podívaná na tohoto kněze, ale připomíná, že život je boj proti zlu, že pokrytecký formalismus zohyzdí duši, že víra vyžaduje odvahu.

Albert Camus (1913-1960) v románu *Mor* nechápe, jak může P. Paneloux ospravedlnit svou víru při pohledu na utrpení nevinných. Ve skutečnosti obraz, který spisovatel podává o P. Panelouxovi, je karikaturou kněze. V něm chybí pohled na Krista, který bere na sebe a proměňuje utrpení, a svým zmrtvýchvstáním dává základ naději.

Nesmyslné a potrhlé je pojetí kněze, které má Giorgio Saviane (1916-2000). Don Claudio Lisi v románu *Táta* se stane otcem, je to anomální (odchylující se od obvyklého stavu) kněz, vyvádí z rovnováhy. Spíše než by hlásal evangelium vypracovává programy, v nichž zmizel křesťanský prvek. V pochybném a zmateném románu *Getsemany,* - je mše svatá chápána jako „vynález člověka, aby dosáhl Boha každý den" a přitom se užívají „magická slova" a alegorické opakování potřeby prolévat krev za bližního. Kněžství je jenom „forma," v níž je třeba se pohybovat, aby se uskutečnila tato potřeba.

Zvláštní pojednání by zasluhovala prezentace P. Pjotra Roanova, hlavního představitele románu *„Důstojný pán"* od Vittorina Andreoliho (1940).[12] Je to pravoslavný kněz řádu sv. Basila, vyslaný z Moskvy do Říma, aby přednášel teologii na Institutu rusko-pravoslavné církve. Sestra Anna, mladá karmelitka, jeho žákyně, ho zaujme elegancí svého chování, inteligencí a otevřenou myslí, ale i tajemstvím, které se v ní skrývá. Neodolatelná přitažlivost vrhá jednoho do druhé náruče v naprostém splynutí duší i těla. Obrátí se zády ke všemu a žijí své dobrodružství v posvátném duchu a zbožšťují je. O tomto „zbožštění" erosu se román hýří směsicí tvrzení a epizod – obojetných, výstředních, někdy rouhavých – z nichž zmizela tradiční víra. Na její místo nastoupilo náboženské pojetí plné zášti proti církvi, dogmatu a církevním institucím. Erotické vzplanutí vymazalo nebo zvrátilo v mysli otce Rosanova nosné prvky kréda a „svrchovanou shodu" (jak píše Pavel VI. v encyklice *Sacerdotalis caelibatus),* že kněžství a celibát nejsou rozděleny. Román má některé pozitivní prvky: náboženské zanícení, hledání Boha, primát lásky, mateřský cit, ale všechno se rozptýlí v teologickém blouznění hlavní postavy.

Někteří spisovatelé kněze odmítají, protože v něm spatřují ctižádost, kariérismus, světskou mamivost: Jorge Amado (*Santa Barbara dei fulmini*), Graham Greene (*Il console onorario*), Gino Montesanto (*Cosí non sia*), Goffredo Parise (*Il prete bello*). Julien Green odmítá kněze, jak vyznává ve svém *Journal,* když odhalí, že koketuje se sekularismem. „Mladý seminarista, kterého se ptám, zda čte mystiky, mi odpovídá bez váhání: „Ne! Jean Jacquesa Rousseaua." Jakými kněžími mohou být tito romantikové v kvašení? Jsou také někteří – poznamenává spisovatel – kteří by chtěli nahradit modlitbu činností jiní mluví o morálce, energii, vůli a nechávají stranou nadpřirozené. Studují evangelijní texty, aby objevili jaký byl Ježíš. Jeho božství je zajímá už méně, nebo vůbec ne. Neříkám, že je to všeobecný jev, častý však je."

Dalo by se pokračovat

V tomto bodu si myslíme, že je nutno připomenout, i když jen letmo, že mnoho současných spisovatelů, převážně italských, prezentuje kněze v kladném duchu, v jeho dvojitém lidsko-božském rozměru. Užívají různé rejstříky – realistický, poetický, dramatický, psychologický – a rozmanité je také pozadí, protože kněží působí v konkrétních dějinách. Avšak prvek, který je vysvětluje a vede, je totožný: pokračovat v díle Krista v jejich posvěceném lidství.

Nicola Lisi (*Diario di un parroco di campagna*). V něm je postava kněze zalita dobrotou, srdečností a poetickým úžasem pro stvořeni, avšak bez teologické pevnosti. Diego Fabri (*Incontro al parco delle terme, Inquisizione, Veglia d'armi*). V tomto posledním dramatu uvádí na scénu skupinu jezuitů, nasazených v evangelizaci současné společnosti. Evelyn A. Waugh (*Edmund Campion* a další romány). Fulvio Tomizza (*La miglior vita*). Nino Salvaneschi (*Il pastore sulla veta*). Luigi Santucci (*Lo zio prete*). Na humoristických a hlubokých stránkách vypráví „pohádku dva tisíce let starou, vždy novou". Italo A. Chiusano (*Notturni teatrali, L'ordalia*). Chiusanovi kněží se vyznačují svým nadpřirozeným rázem. *Mučený* Shusaku Endo (*Silenzio, Il samurai*). Mučený kněz před mlčením Boha a misionář před pastorálními rozhodnutími. M. Rigoni Stern (*Amore di confine*). Vlídné vylíčení benátského kněze. G. Guareschi (*Mondo piccolo*). Don Camillo je hrubý kněz a někdy neurvalý, ale věrný své službě, dobrý ke všem a ve stálém srdečném rozhovoru s Ukřižovaným. Colleen Mc Cullough (*Ucelli in rovo*). Pater Ralph podlehne hříchu, ale vykoupí se a udělá odvážná rozhodnutí. M.T. Giuffré (*L'occhio sinistro del cielo*). Láskyplné pochopení P. Luigiho zachrání ženu okouzlenou měsícem. E.E.Schmit (*Il bambino di Noé*). Svou dobrotou a vynalézavostí P. Pons zachrání mnoho dětí, také židovských před řáděním nacistů. G. D'Alessandro (*La putana del tedesco*). Don Liborio jde po stopách fra Christofora: potěšuje a žehná. F. Mazzariol (*Diario friulano di un prete*) ; F. Scaglia (*Il custode dell'acqua, Il gabbiano del sole,L'oro di Mosé*). Archeolog P. Matteo v Palestině při svém dobročinném díle nezná hranice rasy nebo náboženství. Vito Bruno (*Il ragazzo che credeva in Dio*). Jeden farář znovu rozdmýchá starost o pomoc trpícím a vlévá naději. D. Pisano (*Il mistero del cammeo rosa*). Don Antonio znovu objeví naléhavost lásky a vnitřního života. F. Parazolli *(Per queste strade familiari e feroci. Risorgerò*). Velmi živé představení milánského faráře našich dní, který se potýká s naléhavými problémy současné pastorace.

Tedy ty, pouze ty...

Uváděli jsme o knězi protichůdné souhrny. P. Karl Rahner, na jedné stránce zalité vysokou teologií a poezií, vyjadřuje tuto pravdu takto: „... je-li má slabost vtažena do oné Tvého Syna ... tedy Ty, pouze ty v jeho tajemství, změň mou formu služebníka ve svátostnou formu pod jejíž ubohostí ty jsi chlebem života pro mé bratry. Ať se stravuje můj život jako hostie, aby oni žili v tobě a ty v nich věčně."[13]

Abbé Ferdinando Castelli
Přeložil P.Josef Koláček S.J.

[10] Srov. I. SILONE *L'avventura di unpovero cristiano,* Milano, Mondadori,, 1976

[11] Srov. C.COCCIOLI, *Il cielo e la terra,* Firenze, Vallecchi. 1950

[12] Srov. V. ANDREOLI, *Il reverendo,* Milan, Mondadori , 1960

[13] KARL RAHNER, *Tu sei il silenzio,* Brescia, Queminia, 1956. str.109

MLADÝM

A co když je ticho?

Kdybych měl najít vhodné slovo pro co nejjednodušší charakteristiku návštěvy Svatého Otce v České republice, zřejmě bych vybral výraz *ticho.*

Ticho je opak hluku. Hluk je znamením nějaké aktivity, kterou je možno empiricky zaznamenat. Všimněme si, kolika zpravodajským příspěvkům předchází hluk: srážka na silnici, manifestace, výbuch střeliva apod. Pak je o čem referovat, pak je o čem psát, je o čem vysílat. Ale co když se hluk změní v ticho? Co když s příjezdem i průběhem návštěvy Benedikta XVI. nejsou žádné komplikace. O čem pak psát a vysílat? O radosti ze setkání, z pohledu, stisku rukou? O vyčerpávajícím maratónu příprav a letmém okamžiku zadostiučinění, že vše proběhlo dobře? Psát o tichu je těžké, jako by stále platilo, že dobrá zpráva není v podstatě žádná zpráva. A přece stále víc potřebujeme těch dobrých zpráv. „Bez Boha člověk neví, kam má jít, ani není schopen pochopit, kdo je." *(Caritas in veritate,* 78) „Pravda evangelia je pro zdravou společnost nepostradatelná, protože otevírá naše srdce naději a umožňuje nám objevit naši nezcizitelnou důstojnost Božích dětí." *(Promluva Benedikta XVI. při uvítacím ceremoniálu na letišti v Praze)*

Ticho je soustředění. Ticho, tichost, ztišení, není pasivita organismu. Představuje náročnou aktivitu. Chci se celým svým já zaměřit ke středu, k jádru. Nechci být jen pozorovatelem toho, co se kolem mě děje, nechci být jen povrchním posluchačem, chci vnímat. Chci vnímat nejen slova, ale i jejich smysl. Chci hledat pravdu, která přivádí k poznání, která sice vyvolává stále nové otázky, ale zároveň dává pokoj do srdce. „Pravda je návodem ke svobodě a dobro je dokonalostí svobody. Společně se pak musíme zasazovat v boji za svobodu a za hledání pravdy: obojí je totiž buď navzájem spojováno, nebo společně bídně zaniká. *(srov. Fides et ratio, 90)* Pro křesťany má pravda jméno: Bůh. A dobro má tvář Ježíše Krista." *(Promluva Benedikta XVI. při setkání s politickými činiteli na Pražském hradě)*

Ticho je otevřenost. Jako když jdeme lesem, šumí koruny stromů, ozývají se hlasy ptáků a my se bojíme rušit hlasitějším krokem. Les krásně umí udržet ticho. I lidé to umějí. Krásné sto dvaceti nebo padesátitisícové ticho. Každý byl v tu chvíli stromem obrovského lesa srdcí, které se jedno vedle druhého otvíralo nabídnutému Božímu přátelství. „Pán přichází vstříc každému z vás. Klepe na dveře vaší svobody a prosí, abyste ho přijali jako přítele. Chce vás učinit šťastnými, naplnit vás lidskostí a důstojností. Křesťanská víra znamená setkání s Kristem, živou Osobou, která dává životu nový rozměr, a tím rozhodující směr. A když se srdce člověka otevře Božím plánům, není už nikterak namáhavé rozpoznat a následovat jeho hlas. Pán skutečně každého volá jménem a každému chce svěřit zvláštní poslání v církvi a ve společnosti." *(Poselství Benedikta XVI. k mládeži, Stará Boleslav)*

Ticho je dar. Dáváme ho druhým, když nás o něj prosí. Dáváme ho sobě jako prostor k přemýšlení o důležitých věcech. Přijímáme od Boha dar ticha, abychom mohli být s Ním, aby v nás mohl zaznít hlas nového stvoření. „Pán nás vybízí, abychom si uvědomili, že skutečnou hodnotu lidské existence nelze měřit jen pozemskými statky a pomíjivými zájmy. Nejsou to hmotné věci, které by uspokojily nesmírnou touhu ukrytou v srdci každého člověka po nalezení smyslu vlastního života a po štěstí. Proto Ježíš neváhá navrhnout svým učedníkům „úzkou" cestu svatosti. Nestačí působit zdáním dobrého a čestného člověka; je třeba jím skutečně být. A dobrý a čestný je ten, kdo nezakrývá sám sebou světlo Boží, nevynáší sebe, nýbrž nechává skrze sebe prosvítat Boha." *(Homilie Svatého Otce při mši sv. ve Staré Boleslavi)*

Ticho je nádherná věc v lidském životě. Buďme hrdí na to, že jsme tento dar spolu se Svatým otcem mohli nabídnout dále.

Petr Mecl

Časopis nepomucenských alumnů Brázda 1/2009

Nenápadný skutek lásky

Z vlastní zkušenosti víme, ze každý den přinášíš sebou mnoho situací a zážitků, které od nás vyžadují konkrétní rozhodnutí. Jen málokdo si ale uvědomuje, jak velmi si chce Bůh posloužit právě těmito všedními, zdánlivě bezvýznamnými okolnostmi, aby pak tiše promluvit k našemu nitru. Například Taťánu Kuzmenkovou z Moskvy Bůh bohatě odměnil, že uposlechla hlasu svého svědomí.

Co se týká víry, u každého člověka má svůj zvláštní příběh. V mém případě to byla matka mého budoucího manžela, která mě poprvé jako pravoslavně pokřtěnou vzala do katolické katedrály Immaculaty v Moskvě. Tam jsem později se Sergejem slavila svou svatbu a tam také byly pokřtěny naše tři děti. Ale po narození našeho nejmladšího syna Iljuši se do života nás obou vkradla náboženská lhostejnost, protože nás starosti o rodinu a dům přímo pohltily. Méně jsme se modlili a návštěva kostela byla stále řidší, až se nakonec obojí z našeho života vytratilo.

Sedm let jsem žila, jako by Boha nebylo, až jsem v květnu 2007 zažila rozhodující střetnutí. Jako obyčejně jsem ten den vyšla ze stanice metra na ulici s obrovským davem lidí a směřovala k podchodu, když se můj zrak zastavil na asi třicetiletém invalidovi, který stál bezmocně na nejvyšším schodu.

Spěchající lidé přecházeli kolem něho zleva i zprava a nikdo si ubožáka nevšímal. Co asi nikdo nezpozoroval, bylo mi ihned jasné: *Svýma zmrzačenýma nohama nedokáže tento muž sám sejít po schodech, nemluvě o tom, že na druhé straně se musí dostat opět nahoru.* Ale i já jsem kolem něho rychle prošla, seběhla po schodech a mimochodem jsem si pomyslela: *Někdo se jistě najde a pomůže mu. Já přece spěchám do práce.*

Už jsem byla v podchodu, ale náhle se ve mně ozvalo svědomí. Zůstala jsem nečekaně stát, obrátila jsem se a stále jsem viděla invalidu, který se na stejném místě rozhlížel kolem sebe. Bez dlouhého přemýšlení jsem se vrátila a zeptala se ho: *Potřebujete pomoc?* Mladý muž se na mě vděčně podíval a přikývl. Tak jsem mu pomohla sejít ze schodů a vyjít opět nahoru. Dosti těžce se o mě opíral a postupovali jsme jen pozvolna. Během cesty mi začal vyprávět o své redaktorské práci ve studentském časopisu a o své rodině. Zdálo se mi, že i přes těžké postižení v důsledku dětské obrny přijal svůj život a působil na mě spokojeným dojmem.

Tak jsem s ním došla během půlhodiny až k zastávce tramvaje, ke které se potřeboval dostat. Ještě nikdy jsem něco podobného neudělala! Ale protože tramvaj nepřijížděla, zastavila jsem jedno auto, jak to my Moskvané děláme, a to mu posloužilo jako „taxi".

Nastal okamžik rozloučení, na který nikdy nezapomenu. Nikolaj, tak se invalida jmenoval, vzal moji ruku pevně do svých dlaní, podíval se mi do očí, poděkoval mi s neopakovatelným úsměvem a řekl: *Jste tak čistá. Jste vzácný člověk.* Dveře auta se zavřely a byl pryč. Ale já jsem kolem sebe nic nevnímala. Jak to říkal? Čistá a vzácná? V rozrušení jsem nedokázala zadržet slzy. Tehdy jsem totiž byla všechno, jen ne čistá a vzácná. Dobře jsem znala sama sebe. Byla jsem zaměřená jen na požitky a vlastní blaho, celá moje osoba byla utkána z egoismu, netrpělivosti, plná náruživosti a kritiky mých příbuzných a známých. A co bylo nejhorší, moji duši zatěžovaly skutky, za které se dodnes stydím, když si na ně vzpomenu.

Můj nový život

Ještě vnitřně celá vzrušená jsem večer zavolala své přítelkyni Světlaně, která je kmotrou jedné z mých dcer. Je to praktikující katolička. S pláčem jsem jí vyprávěla o svém setkání s Nikolajem, a ona na to klidně odpověděla: *Taťáno, skrze Nikolaje k tobě promluvil Ježíš. Trpělivě čeká na tvůj návrat do církve.*

A Ježíš měl trpělivost, protože já, bohužel, i přes velký otřes ani se srdcem plným lítosti jsem s návratem k Bohu nespěchala. Potřebovala jsem ještě další „ránu z milosti", která přišla ze zcela nečekané strany. Během telefonátu mi totiž Světlana navrhla: *Pošli svou dceru Polinu do letního tábora k sestrám Rodiny Panny Marie.* A tak se i stalo.

Když jsme pak za týden přišli, abychom si Polinu vyzvedli, běžela nám naproti s rozzářenou tváří a volala: *Maminko, tatinku, musím se bezpodmínečně připravit na první svaté přijímání.*

V tom okamžiku jsem pocítila, že tíži osobního odloučení od Krista už nedokážu snášet. Tak velmi jsem potřebovala radu a podporu. A skutečně, jedna sestra ke mně přišla a v krásném rozhovoru mi řekla rozhodující slova: *Bůh je jen láska a milosrdenství. Přečtěte si evangelium. Tam je to napsané.*

Tuto pravdu jsem v tom okamžiku přijala s otevřeným srdcem jako ta, která daleko zabloudila. Přečetla jsem si Lukášovo evangelium a ještě to léto začala celá moje rodina chodit opět každou neděli na mši svatou. Během přípravy mé dcery na první svaté přijímání jsem se účastnila výuky náboženství pro dospělé. V duši jsem sice byla na svatou zpověď připravená, ale i přes několik pokusů jsem nedokázala udělat rozhodující krok.

Od mého setkání s Nikolajem uplynulo osm měsíců a 18. ledna 2008 jsem byla opět na nedělní mši svaté. Bůh si opět posloužil mou přítelkyní Světlanou, která mě jednoduše po mši svaté vzala za ruku a zavedla ke zpovědnici. Po sedmi letech jsem se opět vyzpovídala a moje radost byla nevýslovná. Mohu říct jen toto: Bůh se mi za moji nevěrnost „pomstil" svou milosrdnou láskou.

Dnes jsem si více než dříve vědoma, jak nezasloužený je to dar, že jsem celou svou zátěž mohla nechat ve zpovědnici a jako „ztracená dcera" se zcela odevzdat do Božího milosrdenství. A i když stále cítím, jako bych ve víře a lásce stála na roztřesených nohou, chci mu dělat radost tím, že se ke všem chovám dobře. Ozvala se ve mně nová touha: poznat lépe Boha. Zřetelně jsem pocítila, že moje duše už nedokáže být bez mše svaté, bez modlitby, bez evangelia, bez kázání a křesťanských knih.

Víťazstvo srdca 72/2010

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Vězeňské nokturno

Odcházím s otcem a sourozenci ze hřbitova, vracíme se z pohřbu naší maminčky Olgy Stavělové.

Jdou s námi dva dlouholetí přátelé naší rodiny, kteří vykonali pohřební obřad. Oba kněží, stařečkové, pan profesor Lorenz z Brna a tišnovský pan děkan Válka. Promlouvali nad rakví laskavě a konejšivě hlavně k nám sirotkům.

Píše se rok 1960, doba komunistického útlaku přetrvává, a my pochováváme jednu z mnoha jeho obětí. U kostela po mši svaté užasle sledujeme průvod, který se za námi řadí. Průvod pak pokračuje velkým obloukem horním náměstím, kde zase chodníky po obou stranách hustě vroubí řady přihlížejících. Atmosféra pohřbu je prostoupena duchem úcty a obdivu k zemřelé. Je to neuvěřitelné! Tak najednou vzedmula se vlna soucitu a veřejné sympatie k nám. Projevy soustrasti u hrobu neberou konce, vřelá účast mnoha známých i neznámých působí hojivě na naši skličenost. Pro tuto chvíli je tím nejlepším lékem. Vděčně ji přijímáme a vnímáme tento záblesk Boží spravedlnosti.

Domů k umírající matce jsem se vrátila po devítiletém vězení v květnu 1960 na velkou amnestii politických vězňů. Měsíc před mým propuštěním prodělala maminčka těžkou operaci, po ní lékařská diagnóza nedávala žádnou naději - její dny byly sečteny. Žila ještě pět měsíců, stihla jsem dosloužit jí k smrti. Zemřela v 57 letech, „...siroty po ní zůstaly..." (Erben.) Těžko popsat, jak nám tehdy bylo.

Z početné rodiny zbyli doma dva nejmladší sourozenci, traumatizovaní po dobu téměř čtyř roků návštěvami pracovních táborů za uvězněnou matkou. Za mnou do pardubického lágru otec tyto dvě děti z obezřetnosti nikdy nevzal. Při našem zatčení byly ve věku 6 a 8 let. Neviděla jsem je celých těch devět roků. Vítali mě rozpačitě, rozpačitá jsem byla i já. Hodně vyrostli. Jako naše pokojová lipka. Tenkrát před zatčením malá rostlinka v květináči, teď se přede mnou vypíná statný stromek . Lipka zřejmě za ta léta prospívala. Ale na rány, které utržili všichni moji sourozenci, byla každá náplast slabá.

Ještě hned v prvním roce naší vazby, byl to rok 1951, zemřela v brněnské nemocnici jedna z mých sester, dvacetiletá Boženka, následkem spálového onemocnění trpěla vážnou srdeční chorobou, které po matčině zatčení podlehla. Zemřela v listopadu, matku a mě zatkli před tím v červenci. Až po návratu jsem se dozvídala smutné okolnosti její smrti a další krušné peripetie naší rodiny. Zhrozila jsem se té míry bezohlednosti, pronásledování, kterému byly vystavovány rodiny politických vězňů.

Padlo to na mě jako hora. Bylo třeba ujmout se osiřelé domácnosti, nemocného otce, mladším sourozencům aspoň na čas udržet zdání domova. Matka všude chyběla, úzkostí bylo dost.

Ale něco pro potěšení nám maminčka přece zanechala - svoje obrázky. Měli jsme je doma rozvěšeny po zdech, všude, kam se dalo. Pohled na ně pohladil. V podkroví domu na malé půdičce, přilehlé k ložnici rodičů, ležely dvě slohy napěchované skicáři a jednotlivými kresbami. Slohy plné vzpomínek. Čekaly na přerovnání, roztříděna já se do toho dychtivě pustila. Prožívala jsem při tom chvíle radostného vzrušení. Maminčka nám vlastně suplovala rodinného fotografa. Skicovala nás už jako batolata, místa našich dětských her, našich společných výletů.

Pěší túry, kombinované občas jízdou autobusem nebo vlakem, nebyl problém. Všechno se při našem putování stávalo maminčce modelem. Přírodní scenerie i historické stavby - kostely, hrady, zámky. Jednou objevila na odlehlém místě prastará Boží muka, zřejmě z hlubokého středověku, no - máti přímo jásala. „Koukej táto, to je nádhera!" nebo „děcka, hele, to nebe, ty barvy..." - musela dát nejdřív průchod svému nadšení. Pak se ještě zmínila o zvláštnostech svého objektu a zabrala se do práce. Nebylo dovoleno ji vyrušovat. Až skončila, ukázala svůj výtvor k posouzení.

Tyto její nenápadné lekce dějin umění a estetiky, udělované nám v terénu, přirozeně zapadaly do stylu naší rodiny. Oba rodiče byli gymnaziální profesoři humanitních oborů, my děti leccos jsme podědily.

Rodinné pěší túry byly dobrovolné, šel z nás ten, kdo se přihlásil a sladkou odměnou za vytrvalost v chůzi byla někdy limonáda ve venkovské hospůdce. Otec těmito vycházkami relaxoval od celotýdenní kantořiny, a matce, své bývalé kolegyni rád vyklidil pole působnosti. Maminčka probouzela náš zájem a vnímavost sdělováním svých dojmů a úvah, poučovala nás zábavnou formou. Bezděčně si sama vytvořila metodu, později označovanou jako škola hrou.

Byla především statečnou a horlivou křesťankou. S obětavostí sobě vlastní ujala se tří dětí - sirotků z otcova prvního manželství. „Posuzovat všechno pod zorným úhlem věčnosti" - to byla její životní zásada. Občas o ní uvažovala před námi nahlas. Žila vírou a snažila se vést nás hlavně svým příkladem. Zasela do duší svých dětí nejedno vzácné seménko. Dorůstali, dospívali jsme.

V roce 1939 vypukla druhá světová válka a ta měla předehru v zabrání Sudet. To se naší rodiny bezprostředně dotklo. Hustopeče u Brna, naše bydliště, spadalo do tohoto záboru. Museli jsme utíkat, stanovena byla třídenní lhůta k vystěhování. Se zjitřenou vnímavostí osmiletého dítěte jsem sledovala překotný přesun naší rodiny zatím do nedalekých Židlochovic. Nechyběly pomocné ruce a dosud si vybavuji vyčerpané vojáky se zarudlýma očima, kteří nás stěhovali na vojenských nákladních autech. Tak se stalo, že v činžovním domě v Židlochovicích jsme se setkali s několika dalšími utečeneckými rodinami. Znali jsme se. Statný plukovník, muž v plné síle, byl první, kdo naši uprchlickou skupinu opustil. Zmizel náhle,

současně s ním i můj třídní učitel na obecné škole. Jména těchto dvou jsem si přečetla na prvním dlouhém seznamu zastřelených v Protektorátu. Kdykoliv chci vybavím si tento seznam popravených, jako bych ho měla před očima.

Seznamů přibývalo, popravy pokračovaly.

Brzy byli do tehdejšího Reichu nucené nasazeni do válečné výroby dva nejstarší bratři. Jeden z nich, jednadvacetiletý Jirka tam zahynul vinou hrubého zanedbání péče místního nacistického lékaře. Příčinou smrti byla otrava krve.

Po této bolestné ráně přišly další, mnohem většího rozsahu, a nedaly na sebe dlouho čekat.

Pohroma se jmenovala Únor 48, kdy došlo u nás k uchvácení moci komunistickým režimem. Stáváme se svědky i oběťmi největšího dramatu českého národa, které otřáslo jeho duchovní identitou do základů. Všechno náhle bylo jinak.

Mravní hodnoty vycházející z křesťanství s námahami po staletí budované a pěstované, zdály se být v troskách.

Začala likvidace lidí všech kategorií, především těch, o kterých se dalo předpokládat, že se postaví na odpor zlu a nespravedlnosti i s vědomím vlastního rizika. Vlny zatýkání, vyvolané zákeřnými taktikami. Neslýchané metody mučení při výsleších, stovky zinscenovaných procesů. Stalinské kriminály jistily svou moc. Totalita své oběti likvidovala psychicky i fyzicky. Bylo na milion pronásledovaných, čtvrtina z toho uvězněných, a tři tisíce těch, kteří krutou perzekuci zaplatili životem bezprostředně: popravených, umučených, zastřelených. Na naši malou zem jsou to vysoká čísla, ale režimu se dařilo dost dobře tato otřesná fakta maskovat s rafinovanou vynalézavostí před těmi, kdo unikli přímému střetu s mocí.

Od samého začátku se především rýsovala snaha o likvidaci náboženství, na prvním místě katolické církve, jako svého úhlavního nepřítele. Pro kremelské centrum byl duchovní aspekt církve a její papežský primát naprosto nepřijatelný. Brzy po puči se Gottwald nechal slyšet na jedné stranické schůzi: „...po únoru... zůstává církev jediným zdrojem nepřátelských akcí...". Pronásledování křesťanů bylo nastartováno. Církevní představitelé a věřící jsou předmětem zuřivého, nemilosrdného postihu.

Znamenalo to opět přímý zásah do naší rodiny. Následovala emigrace dvou bratří, matčino a moje uvěznění, a do seznamu pronásledovaných patří jména všech členů rodiny.

Zavádějící, zastrašující běs si vyžádal oběti a zanechal hluboké jizvy. Přesto, nejhlouběji zasazená i zadupaná semínka opět časem vzklíčí, derou se zimomřivě na povrch, ke světlu, k novému růstu. Z trosek povstávají nová města, nové chrámy, tak tomu bylo v dějinách mnohokrát. „ Dějiny lidstva řídí Bůh" (Maritain)

Ve svých třiceti letech jsem se vrátila z vězení především utvrzená ve víře pro kterou jsem byla zavřená. Také obohacena neopakovatelnými zkušenostmi a zážitky vězeňské solidarity. Doma mě čekal nad pomyšlení vzácný dar, předala mi ho matka na uvítanou. V průsvitném pouzdře zašitý obrázek italského světce, na něm připsáno papežské požehnání pro mne: Benedictio et Pax Joannes XXIII. Vzácnou relikvii poslal z Itálie nejstarší bratr, kněz - exulant. Bratrův biskup na audienci u papeže o mně vyprávěl a Jan XXIII. reagoval tímto písemným požehnáním. Přijala jsem ho jako pokyn z nebe. Tenkrát mi dodal odvahu v krizi mého návratu do civilního života. Kromě mé na smrt nemocné matky nikdo další v okolí nebyl schopen pozorovat, jak se potácím a nervově balancuji v náhlém přechodu z mnohaletého vězení s ostrahou do vězení volnějšího, celorepublikového, které drželo v šachu celý národ..

V matčině pozůstalosti jsem si našla ještě jeden dáreček sama. Objevila jsem Vězeňské nokturno. Obrázek na malé čtvrtce papíru 20 x 30, založený mezi velkými archy. Ohromeně zírám, a chce se mi volat: „Mami, to se ti povedlo, to je krása!"

Celou podívanou tohoto malého obrázku rámuje Velké vězeňské okno s černou mříží. Z okna je výhled na dlouhou tmavou střechu s komínem a třemi strážními věžemi. Střecha působí ponuře, v okénkách strážních věží svítí ostře žlutá světýlka. Poťouchle drzá světýlka ve srovnání s uklidňující září měsíce. Ten pluje na nebi mezi něžnými obláčky, obklopen tmavomodrými mračny romantických tvarů. Jeho laskavá zář dopadá přes mříže do vězeňského okna, takřka ho zalévá svým hojivým světlem, všechno prostupuje.

Obrázek je inspirovaný nočním přítmím, vytvořený pokradmu. Až sugestivně vyjadřuje tesknotu, ale i hluboký mír. Je to vězeňská lyrika. Vyjádření naší vězeňské minulosti, kdy tesknota byla naším každodenním chlebem. A kde všemocný Bůh provázel nás svou útěchou a pomocí na každém kroku, byl tam s námi i v nejtemnějším koutě.

Název obrázku napsala mamička svým typicky hůlkovým písmem na úzký bílý proužek papíru a zastrčila do pravého rohu nahoru. To označení je vlastně i jejím podpisem. Je výstižné, slyším snivou bolestnou melodii Chopinova nokturna, kdysi jsem ji matce hrála.

Nic podobného se mezi matčinými kresbami už nenašlo. Otci se zřejmě podařilo přenést obrázek „přes bránu" pracovního komanda v Hostinném, kde měla matka zpočátku trochu prostor pro malování. Jen dočasně, dokud velitele tábora nezavřeli. Za svou lidskost vůči vězněným musel také zaplatit.

Ostatně to svoje kreslení a malováni si mamička nikdy vzít nedala. V mládí bleskově vystudovaná profesorka, drobné postavy, útlosti a živosti podobná rokokové panence, stanula ve svých dvaadvaceti letech jako vyučující před dlouhány hodonínské reálky. Profesorskou kariéru ukončila po třech letech sňatkem se svým kolegou, vdovcem se třemi malými dětmi. Brzy se ohlásilo vlastní mateřství. Z tohoto otcova druhého manželství nás přišlo na svět osm dětí. A celé to dlouhé, obětavé období péče a výchovy dětí, nekonečné domácí práce, překlenula mamička nezlomnou vírou v Boha - a malováním. I ve vězení, které bylo korunou jejího životního strádání a přivodilo jí předčasnou smrt - i tam hleděla dostat se aspoň k tužce, aby mohla v nestřežené chvíli něco načrtnout.

Matce především, její obdivuhodné osobnosti, věnuji tyto memoáry. Pak statečnému otci a sourozencům, kterým bylo v důsledku politických represí tolik ublíženo.

Splácím starý dluh, aspoň se o to pokouším.

Olga Škavřilová - Stavělová
Česká republika

THE HAIL MARY

Those who greet Mary will also be greeted by her. Saint Bernard once heard a statue of Mary address him with the words, "Hail, Bernard." Mary's greeting, says Saint Bonaventure, will always take the form of some grace corresponding to the needs of the person who greets her: "She gladly salutes us with grace if we joyfully salute her with the Hail Mary." Richard of Saint Lawrence adds: "If we greet the Mother of Our Lord and say 'Hail, Mary,' she cannot refuse the grace we ask." Mary herself promised Saint Gertrude as many graces at death as she had said Hail Marys. Blessed Alanus maintains that "just as all heaven rejoices when a Hail Mary is said, so the devils tremble and flee." Thomas a Kempis reports that this is so on the basis of his own experience. He says that one day a devil appeared to him but fled instantly when he heard the Hail Mary.

We can practice this devotion in the following ways:

1. Every morning when we rise and every evening when we retire, we ought to say three Hail Marys, either in a prostrate position or at least kneeling. To each Hail Mary we should add the following short prayer: "By virtue of your Immaculate Conception, O Mary, make my body pure and my soul holy." Then, like Saint Stanislaus, we should ask for Mary's blessing, since she is our Mother. Placing ourselves under her protection, we should implore her to guard us from sin during the coming day or night. For this purpose, it is advisable to have a picture of the Blessed Virgin near our bed.

2. We can say the Angelus with the usual three Hail Marys in the morning, at noon, and in the evening. Pope John XXII was the first to grant an indulgence for this devotion. The occasion was as follows, according to Father Crasset: A criminal was condemned to be burnt alive on the vigil of the Annunciation. When he recited the Hail Mary in the midst of the flames, both he and his clothes remained completely unscathed. In 1724, Benedict XIII granted a hundred days' indulgence to all who recited the Angelus, and a plenary indulgence once a month to those who during that time have recited it daily as above, on condition of going to confession and receiving holy Communion and praying for the usual intentions.

Formerly, everybody used to kneel at the sound of the bell to say the Angelus, but at the present time there are some who are ashamed to do so. Saint Charles Borromeo, however, was not ashamed to leave his carriage or get off his horse to recite the Angelus in the street, and sometimes even in the mud.

There is a story that once there was a lazy religious who neglected to kneel when he heard the Angelus bell ring. Then he saw the belfry itself bend over three times and a voice said to him: "Will you not do what even inanimate creatures do?" Here we must mention that Benedict XIV directed that during the paschal time, instead of saying the Angelus we should say the Regina Coeli, and that on Saturday evenings, and all day Sunday, the Angelus should be said standing.

3. It is well to greet our Lady with a Hail Mary whenever we hear the clock strike. Saint Alphonsus Rodriguez used to salute her every hour, and at night angels awoke him so that he would not omit this devotion.

4. Whenever we leave the house or return, we can greet Mary with a Hail Mary so that she will preserve us from sin both at home and while we are away. We might also kiss her feet in spirit each time, as the Carthusian Fathers do.

5. We should reverence every statue of Mary we pass by, saying a Hail Mary. For this purpose, those who can afford to do so should have a statue of the Blessed Virgin in their homes, so that all who come there may venerate her. In Naples, and still more in Rome, there are beautiful images of our Blessed Lady, which have been placed in the streets by Mary's devoted clients.

6. Holy Church has ordained that the Canonical Hours of the Divine Office shall begin and end with a Hail Mary. We may therefore very well imitate her by beginning and ending all our actions with a Hail Mary. I say all our actions, whether spiritual-like prayer, confession, Communion, spiritual reading, hearing sermons, and so on-or temporal-like study, giving advice, working, eating, going to bed, and so on. Very meritorious are the acts that are enclosed within two Hail Marys. We should do this on waking in the morning, on closing our eyes before going to sleep, whenever we are tempted, or in danger, or inclined to be angry, and so on. On such occasions, we should always say a Hail Mary.

My dear reader, do this and you will see what immense advantages will come to you. Father Auriemma relates that the Blessed Virgin promised Saint Matilda a happy death if she recited three Hail Marys every day in honor of her power, wisdom, and goodness. Our Lady herself revealed to Saint Jane Frances de Chantal how pleasing the Hail Mary is to her, especially when it is recited ten times in honor of her ten virtues.

The above text is an excerpt from The Glories of Mary, by Saint Alphonsus. Liguorian May - June 2010

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou I.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the heart of Europe

The White Mountain and the Summer Palace Hvězda

The White Mountain (Bílá hora) is the name that was given to the weather – beaten limestone plateau to the west of Prague. It was here, on November 8, 1620, that a crucial battle was fought between the Protestant Bohemian Estates (Czech nobility) and the Catholic forces of the Emperor Frederick of Palatine (Friedrich Falcký) who chose to avoid the battlefield by remaining at the Prague Castle. Despite the victory of his army he ran in panic out of Bohemia, earning for himself a nickname "the winter king". The Battle of White Mountain is considered by historians to mark the initial phase of the Thirty Years War, which had devastating impact upon political, cultural and economic life in Bohemia for several centuries.

However, we should look for the first sign of Protestant noblemen's revolt to an event known as the 2nd Prague Defenestration. On the 23rd of May in 1618 a group of Protestant aristocrats stormed the chamber of Emperor Matthias's representatives. Two imperial councilors were released, but two others, Vilém Slavata and Jaroslav Martinic were forced through the window of the Old Royal Palace. Slavata clung to the window sill until someone broke his knuckles with the hilt of a dagger. Royal secretary Filip Fabricius was thrown out too. All three king's representatives survived the 50 feet fall by landing in the pile of manure stacked in the castle's moat which softened their fall. According to spurious reports the commoner Fabricius was later rewarded for this trouble by being raised to the ranks of aristocracy, with the title "Von Hohenfall" (Sir Phillip of High Fall). A gruesome spectacle took place on June 21, 1621 in the Old Town Square when 27 leaders of the Protestant uprising were beheaded, their corpses were displayed on Žižkov Hill and their heads were kept in baskets placed on the Bridge Tower of the Old Town.

The Hvězda (Star) Summer Palace originally called the New Royal Enclosure was founded by Ferdinand I. in 1530 in Malejov Forest and surrounded by a wall in 1541 – 1563. During the 17th and 18th centuries it was severely damaged several times by camping troops. The last fight of the Battle of the White Mountain took place when a division of Moravians put up the last resistance. On the site called Světlička by the wall of the enclosure running in south – west direction. In 1797 the enclosure was changed into a public park with 3 diagonal paths. The Hvězda Summer Palace was built in 1556 to the order of the governor Archduke Ferdinand of the Tyrol after his own plans. The Summer Palace is a Renaissance structure with a ground plan in the form of a sixpointed star. By 1560 the vaults of the ground floor were provided with stucco decorations by skilled Italian stucateers G. Campione and A. Pambio. The featured scenes celebrate the bravery of ancient Greek and Roman heroes, pagan gods and mythological creatures such as Bacchants and satyrs. Original Renaissance fireplaces have been preserved on the first floor. On the second floor there is a large banquet hall with a floor of glazed tiles. Permanent expositions of the Museum of Alois Jirásek and Mikoláš Aleš are installed in the building's interiors which were adapted for that purpose in the early 1950"s after a plan by P. Janák. Musical and literary programs take place in the museum and occasional exhibitions are held in the neighboring Hájenka. The Summer Palace together with the enclosure and the adjoining site of the Battle of the White Mountain was designated a national cultural monument in 1962. The White Mountain Battlefield is in the Břevnov district while Hvězda Palace is part of he Liboc district.

Church of Our Lady Victorious, White Mountain (kostel Panny Marie Vítězné, Bílá hora) – Originally a complex of buildings creating a pilgrimage church, it used to be under the authority of the Benedictine monastery in Břevnov. The painting of Our Lady in a silver

Church of Our Lady Victorious, White Mountain

frame, which the monk Dominic carried to the Battle of the White Mountain, can be found on the church altar to this day. At first there was only a little chapel in remembrance of Our Lady. But after 1704, during a time of intense building activity and High Baroque architecture, burghers and artists led by painter Christian Luna took charge of a small church construction. Then, in the first third of the 18th century a real Baroque church designed by Jan Blažej Santini was built here. The central church was based on an octagonal plan. An arcaded passage runs around the church, opening its 44 arches to a yard, and it has 4chapels located on its corners. Václav Vavřinec Reiner, the great Baroque painter, depicted the secular theme of the Battle of the White Mountain in series of frescoes. The whole complex represents a place of pilgrimage and a church in miniature, repeating the layouts of large church buildings in tiny dimensions.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Hvězda – Summer Palace at the White Mountain

